

Nujno je boljše delo in odločnejše akcije!

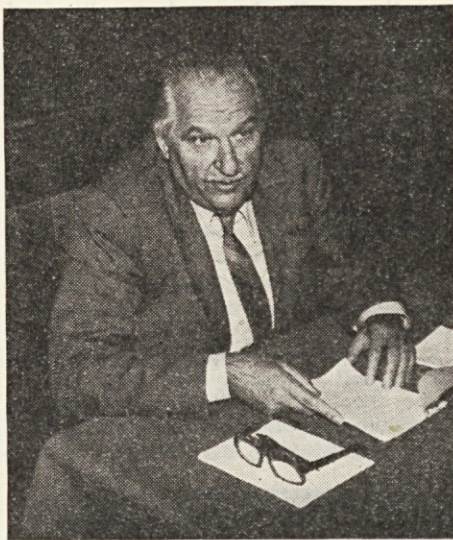
V veliki dvorani Kulturnega doma na Duplici je bila sedmega oktobra razprava o stabilizacijskih ukrepih v Stolu in v širši družbi. V prvem delu je Stolov direktor Vinko Gobec zelo natančno predstavil naše gospodarsko stanje in poudaril, da smo se že od vsega začetka vključili v stabilizacijska prizadevanja in v delovni organizaciji rešili veliko stvari v korist boljšega poslovanja. Precej pa je še problemov, ki jih moramo v bodoče brez odlašanja odpraviti. Vendar so negativni pojavi v širši skupnosti, za katere sami nismo krivi. Še veliko zadev je neurejenih in vemo, da se zelo počasi obračajo na bolje.

O direktorjevih razlagah in predlogih lahko bralec sam prebere v njegovem sestavku, ki je objavljen v tej številki. V tem zapisu bi radi opozorili na pripombe predsednika republiškega sveta za družbena vprašanja Romana Albrehta, ki je zelo aktivno zapolnil drugi del sestanka z opisi dogajanj v širši družbeni skupnosti in kritikami na te pojave.

Tov. Roman Albreht je posegel v današnji družbeni dan brez olepšavanj in v prvi vrsti pripomnil, da je večkrat preveč splošnega govorjenja na raznih samoupravnih sestankih in drugih delovnih srečanjih in v taki obliki ne morejo prinesiti rezultatov. Pod besedo samoupravljanja se marsikaj skriva in ima velikokrat namen pridobitve posameznikovih prioritete v družbi. Skrajni čas je, da se zadev lotimo na pravem koncu. Za delo imamo vse pogoje. Primerjajmo naše stanje po vojni in sedanje. Če smo v tistih nemogočih časih zmogli dobro zagrabiti za delo, zakaj danes ne bi!

Vendar tudi danes zadeve niso enostavne. Že dalj časa je problem cen neurejen, prav tako razne dobave materialov. Veliko delovnih organizacij se preveč zapira vase in gleda svoje interese, interesi soseda pa so ji malo mar. Če tovarna vidi, da bo odnesla dobre finančne rezultate z zunanega trga, bo brez premislekov izvažala, domačega potrošnika pa pustila ob strani. Jasno je, da je potrebno izvažati in to čimveč, vendar ne na škodo domačega kupca.

Naša pot je naša globok odmev v svetu. Tej poti moramo ostati zvesti. Večkrat smo pred pritiskom preizkusov, da bi se samoupravno delo zaustavilo. S tem delom marsikoga v svetu motimo, ker ti želijo, da bi bilo pri nas drugače. Samoupravna pot pa je ena — delavska pot. Vedno je potrebno imeti pred očmi, da je naša družba živa, ima žive interese in je zato potrebno pri njenem de-

Tov. Roman Albreht se je naših problemov dotaknil brez ovinkarjenja. Jasno je povedal, da je v interesu nas vseh rešiti vse tiste negativnosti v naši družbi, za katere vemo da so, vendar jih brez pravega samoupravnega sodelovanja in resne akcije le odlagamo: Pri našem delu in razvoju nam povzročajo velike težave.

lovanju marsikaj obvladati. Predvsem je potrebno delo zaščititi. Sedaj ga na žalost celo razsipavamo.

Samoupravljanje je potrebno čimprej postaviti na realna tla. Prepire in lastninske odnose moramo odpraviti. V naši družbi produktivnost ni na tako nizki stopnji, vsem pa je že dovolj časa jasno, da preveč trošimo. Na to vrzel smo že večkrat opozorili, vendar je ne

vzamemo zares. Povzročča pa nam velik glavobol. Za primer naj vzamemo nek proizvod, ki ga izdeluje več izdelovalcev. Nekateri vzamejo prevelik del dohodka in ob tem mirno spijo, drugi pa poslujejo z izgubo. Kalkulacijo je nujno napraviti za končni proizvod, šele tedaj bo delitev dela pravilna.

Plačevati bi morali delo, ne pa delavca. Delavec bi moral biti plačan tudi po gospodarjenju. Tedaj bi bilo pri nas takoj drugače. Enaka dela je potrebno meriti z enakimi merili. Delavci v proizvodnji, ki imajo enako znanje z delavci v izvenproizvodnih dejavnostih, naj bodo boljše plačani. Sedaj pa je ravno nasprotno. Tisti izven proizvodnje pa bi morali za boljši osebni dohodek imeti dodatno znanje in s tem znanjem tudi več napraviti, kot naredijo sedaj.

Vemo, da sta priden in manj priden delavec večkrat enako plačana. Delavci to vedo in jih močno moti. Tudi nevoščljivost je zelo negativna. Dobremu in zavestnemu delavcu moramo osebni dohodek privoščiti, ker ga je zares zaslužil.

Naš delavec je bil vedno dober delavec, le potrebno ga je tako nagraditi, da bo imel za prizadevnost vedno interes.

Na koncu naj še enkrat poudarimo, da je naše delovanje sestavljeno iz dveh: Iz dobrega dela in dobrih samoupravnih odločitev. Samoupravni sistem pa bo dobro delal, ko ne bomo gledali tistemu v obraz, ki je kaj predlagal, temveč zares ukrepali. Tedaj bodo stvari stekle.

Pa še eno moramo pripomniti. Razlike z drugimi razvitimi državami ne moremo premostiti v kratkem obdobju, ker tudi omenjene države niso prišle v nekaj letih na razvito stopnjo, temveč v precej daljšem času. Zato je ihta, kot bi ta pojav lahko imenovali, nepotrebna. Vedeti moramo, da je to normalen razvoj v času, ki je za te potreben, sposoben opraviti začrtano pot.

Ob zaključku je tov. Roman Albreht našim delavcem odgovoril na nekaj vprašanj. Iz tega, kar je podal v prvem delu in iz odgovorov na vprašanja smo ugotovili, da čakajo tudi nas resne in nujne naloge.

Naša prizadevanja za izpolnitev sprejetega plana v 1980. letu

V načrtu za gospodarjenje v letu 1980 smo objektivno ocenili naše možnosti razvoja glede na razpoložljive materialne in kadrovske potenciale. Gospodarjenje v letošnjem letu je našo DO spremljalo zlasti:

— nenormalno povišanje cen surovin in repromateriala. DO je dobila v podpis 28 samoupravnih sporazumov o dohodkovnih odnosih, ki pa v bistvu predstavljajo samo zahtevo za povišanje cen. DO je morala priznati na osnovi situacije na trgu kompenzациjo iz dohodka za iver plošče in nekatere najpomembnejše materiale, o čemer so sklepali delavci na zborih. Višina kompenzacij iz dohodka pa znaša okoli 18 mio din.

Samoupravni organi, družbenopolitične organizacije in poslovodne strukture smo v mesecu marcu opozorili pristojne organe glede nenormalnih poviševanj cen materiala, surovin in repromateriala, predvsem z namenom, da se zavedamo tržne situacije, ki bo glede cen kazala drugačne odnose kot pa statistični podatki. Družbeni dogovor o politiki cen bo sicer formalno izpolnjen, na trgu pa bo situacija popolnoma drugačna, kajti proizvajalci nekaterih surovin in repromateriala dobivajo dohodek na osnovi samoupravnih sporazumov v obliki kompenzacij.

Posebej velja poudariti, da smo z Glinom Nazarje imenovali mešano komisijo, ki pripravlja osnutek samoupravnega sporazuma o prihodkovnih odnosih.

— občasno pomanjkanje surovin in repromateriala (iver plošče, kovina, kartonska embalaža, lepila in tudi laki). Pri dobavi kvalitetnih bukovin so prav tako znatni problemi;

— močan vpliv na gospodarjenje v letošnjem letu ima za našo DO Zakon o začasnih prepovedi uporabe družbenih sredstev za neproizvodne in negospodarske investicije. Prav omenjeni zvezni predpis nam povzroča precejšnje težave pri proizvodnji v TOZD-2, zato ker je

omenjeni tozd specializiran za proizvodnjo pisarniškega pohištva. Tolmačenje Zveznega sekretariata za finance, da je možna uporaba z zakonom predpisana in že ustvarjanje amortizacije za nakup opreme, bo verjetno stanje proti koncu leta izboljšalo. Trenutno pa je proizvodnja v TOZD-2, zlasti na montažni liniji, problematična — niso izkoriščene kapacitete. Proizvodnja TOZD-2 se močno organizira v izvoz in v izdelavo manjših serij, kar povečuje proizvodne stroške.

V TOZD-2 se bo proizvodnja »Modul« pisarniškega pohištva povečala in bo zato delno zapolnila manjši plasma oz. manjša naročila po pisarniškem programu »K«. Za proizvodnjo v tem tozdu že načrtujemo novo pohištvo za široko potrošnjo;

— sprejeti sklep SISEOT o 20 % omejitvi uporabe ustvarjenih deviznih sredstev, ki velja sicer začasno, vendar ima negativen vpliv, ker na to omejitev pri sprejemanju plana za leto 1980 nismo računali.

V avgustu se je devizni sistem tretjič spremenil in sedaj razpolaga DO s 35 % deviznega priliva, 5 % uporabe deviznega priliva nam je dovolila V. enota SISEOT, 20 % sredstev pa lahko namenimo usmerjenemu združevanju za kemijsko industrijo, barvno metalurgijo itd.

— stabilizacijske ukrepe, sprejete v Zveznem izvršnem svetu, glede osebnih, skupne in splošne porabe so v celoti vključeni v letnem planu gospodarjenja in jih tudi izvajamo. Prav tako spoštujemo sprejeta določila v resolucijah o družbeno-ekonomskem razvoju Slovenije in Jugoslavije in družbeni dogovor

o ustvarjanju dohodka in razporejanju sredstev za osebne dohodke in skupno porabo;

— banke za kreditiranje serijske opreme;

— daljši plačilni roki za izvozno blago.

Za devet mesecev ugotavljamo, da smo plan izvedli, saj smo doma prodali za 454 mio din proizvodov, izvozili pa za 84,3 mio din. Posamezni tozdi izpolnjujejo plan:

TOZD 1	10 %	nad planom
TOZD 2	5 %	pod planom
TOZD 3		izvaja plan
TOZD 4	33 %	nad planom

Zaposlenost je manjša za 2 % glede na stanje v januarju 1980 (1645). Produktivnost se je povečala za 5 %, izboljšala se je struktura izrabe časa in zmanjšali bolniški izostanki do 30 dni in nad 30 dni.

Povprečni OD za prvih devet mesecev znaša 7.849 din, in je za 26,4 % boljši kot lani v istem času.

Primerjava poslovanja naših tozdov s podobnimi tozdi v Jugoslaviji kaže, da prepočasni povečujemo celotni prihodek in dohodek ter slabše obračamo kapital. Poslovanje, ekonomičnost, produktivnost in akumulativnost je nad povprečjem podobnih tozdov. Smo dejavni z veliko konkurenco, ki bi se morala odraziti v sprostitvi cen naših proizvodov, kajti v tem primeru bo uveljavljena kvaliteta proizvodnje, funkcionalnost, oblikovanje itd., itd.

Pogoji gospodarjenja so izredno težki, ker jugoslovanski trg ne deluje enotno, ker so pristojnosti za določanje cen različne, v repro celoti (od občine do federacije) itd., itd.

Bremena stabilizacije nosimo predvsem delavci v proizvodnji, čeprav smo se domenili, da je potrebno stabilizirati vsa področja. Ugotavljamo, da je osebna in skupna poraba v naši DO usklajena s sprejetimi smernicami, z letnim planom. Udeleženci dogovora o družbenem usmerjanju razporejanja dohodka v letu 1980 pripravljajo spremembe, ki omogočajo DO s počasnejšo rastjo dohodka (pod 29 %), z večjim izvozom, dodatno povečati maso sredstev za OD. Skupščina gospodarske zbornice bo 21. oktobra o tem razpravljala in prepričan sem, da bo podprla taka prizadevanja, ki so v skladu s splošno družbeno usmeritvijo glede pogojev ustvarjanja dohodka in njegovega razporejanja. Pri tem pa mora biti produktivnost, merjena s finančnim obsegom proizvoda na delavca, enaka in da se ugotovi, da delavci organizacije združenega dela zaradi objektivnih vzrokov niso mogli ustvariti večjega dohodka od 29 %. O tem predlogu razpravljajo IS skupščine občin in presojujejo upravičenost zahtev. Glede na navedeno, lahko pričakujemo, da bomo imeli možnost povečati OD za okrog 3 %.

V razpravi o gospodarjenju v devetih mesecih bomo o navedenem razprav-

Naši delavci so tov. Romanu Albrehtu prisluhnili z velikim zanimanjem

ljali in če bo sprememba družbenega dogovora sprejeta, bomo sprejeli ustrezne sklepe tudi v naši DO.

Pravičnost pri razporejanju dohodka na OD se mora kazati predvsem pri uporabi enakih meril, ne pa enakih OD, kajti enaka merila omogočajo OD po vložnem delu. Enaki OD pa ne pomenijo vedno enak prispevek k delu, temveč prej ovirajo, da se dobrega in pridnega delavca bolje nagradi od manj prizadevnega.

Operativno še kolikor toliko uspešno rešujemo težka vprašanja gospodarjenja, velike motnje na trgu v procesu reprodukcije in potrošnje.

Že letni plan v naši DO je vseboval vse elemente stabilnega gospodarjenja. Po devalvaciji smo se sestali, razpravljali o nastali situaciji in podprli vsa prizadevanja, da učvrstimo gospodarski načrt, čeprav drugi paket ukrepov še ni znan, pa bi moral biti že v juliju oz. začetku avgusta, predvsem izvoza ter povečano stopnjo plačevanja amortizacije, samoupravno ureditev cen, zadolževanje v inozemstvu in ukrepe na področju investicijskih naložb ter oblikovati ustrezen dogovor za prispevek za manj razvite republike in AP Kosovo.

V DO smo med tozdi organizirali tekmovanje za manjše materialne stroške, povečanje celotnega prihodka, za zmanjšanje izostankov, za večjo produktivnost, za boljše inovacijsko dejavnost itd.

Samoupravni organi, družbenopolitične organizacije in poslovodne strukture izvajamo plan in vse ukrepe glede na situacijo.

Trg in blagovna proizvodnja sta motena z administriranjem in zakoni trga nimajo nobene veljave. To pa mrtvi samoupravno odločanje.

V naši DO iščemo izhod v večjem izvozu, kjer naj bi letos izvozili nad 4 mio dolarjev, v letu 1981 pa bi morali izvoziti več kot 5 mio.

V naši DO se moramo sami še bolj neposredno vključiti v odločanje in skrbeti, da bo vsak storil svoje, kajti le tako bo možno dobro izkoristiti proizvodne možnosti. Tudi delavci Stola se zrelo vključujemo v širše družbeno prizadevanje in zato menimo, da bi bilo potrebno, zlasti na področju trga, manj administriranja.

Vsem elementom proizvodnje, času, delo po normi, večje plačilo za dobro delo, manj izostankov in z nabavo manjše opreme, omogočiti večjo produktivnost.

Naša prizadevanja moramo usmeriti v večji izvoz kot skupno nalogo in dolgoročno orientacijo, čeprav številne spremembe deviznega sistema ne delujejo stimulatивно. Prav v tem času imamo pomembnejši dogovor s švedskimi kupci za večje posle v letu 1981. NB bi morala v čim krajšem času prispere devize usmeriti na račune DO (danes to predolge traje), tudi plačilo devizne stimulacije kasni.

Samoupravni organi in družbeno politične organizacije morajo delovati umirjeno, čeprav nas v tem trenutku pestijo nekatere pomanjkljivosti glede preskrbe mesa, goriva, praškov itd.

Prihodkovne odnose je potrebno uvažati v repro celote in storiti več, da bi

V letošnjem letu, ko praznujemo trideseto obletnico samoupravljanja v Stolu, posegamo s pripovedovanji naših prvih samoupravljalcev nazaj v petdeseto in šestdeseta leta. Ob tej priložnosti smo objavili precej fotografij takratnih samoupravljalcev. Stolovci te fotografije zelo skrbno hranijo in so jih pripravljene posoditi za objavo v našem glasilu.

Za pričujočo fotografijo ne navajamo posebnih podatkov. Dovolj zgovoren je pogled na naše starejše sodelavce. Znali so biti dobri delavci, samoupravljalci, pa tudi dobri prijatelji. Od njih se lahko marsikaj naučimo.

delitev dela v našem SOZD bila spoštovana. V praksi ugotavljamo za številne pomanjkljivosti. Čisti računi med tozdi stimulatивно vplivajo na večje napore delavcev v posameznih tozdi. Številne samoupravne sporazume glede medsebojnih odnosov pri združevanju sredstev za investicije bodo DS tozdv obravnavali in bo na ta način vsak tozd ugotovil svoje naložbe v druge tozde oz. svoje obveznosti do drugih tozdv.

Pričeti moramo z javno razpravo v zvezi z izdelavo kataloga del in opravil.

Samoupravni organi bodo v oktobru obravnavali samoupravni sporazum o temeljih plana DO in temelje plana ter razpisali referendum za sprejem posameznih planov (plan, združevanje sredstev za stanovanjsko gospodarstvo, varstvo pri delu).

Še aktivneje se morajo vključiti vsi delegati na pripravo družbenega plana občine, čeprav smo tu storili številne aktivnosti in posredovali pripombe delavcev na zborih skupščine občine.

Še nadalje je naša posebna skrb varstvo pri delu, varstvo pred požarom, skratka, čuvati premoženje ter se zavedati, da upravljamo z družbenimi sredstvi, ki so skupna last in ne le last nas, delavcev Stola.

Če želimo učvrstiti gospodarsko osnovno v naši DO in družbi v celoti, potem moramo vsi, brez izjeme storiti in izvajati tisto, za kar se samoupravno dogovarjamo in dogovorimo.

O vseh ukrepih smo veliko razpravljali. Dosti pa je drobnih, malih stvari, kjer lahko vsak posameznik dosti doprinese k boljšemu gospodarjenju. O vsem tem je tekla tudi odprta razprava s tov. Romanom Albrehtom v Stolu, kjer smo kritično soočali naša razmišljanja in ukrepe za boljše gospodarjenje s problemi širše družbe.

Vinko Gobec

* * *

Samoupravni sestanek je bil tak, kot bi predsedujoči govoril sam sebi in se ostali prisotni dolgočasili. Ne pa, da bi vsem skupaj šlo za dobro samoupravno odločitev. Nihče ni tudi pomislil, da je sestanek med delovnim časom!

* * *

Samoupravni organ se je sestal. Sprejel je odločitev. Vsi so se strinjali. Minili so meseci. Odločitev ni postala resničnost. Vsi so to vedeli. Eni se za to niso zmenili, drugi niso hoteli spraševati. Raje so bili tiho in si rekli: »Nič ni bilo iz tega!«

* * *

Naši telefonski pogovori pred desetimi dnevi, ko smo morali zopet odšteti vsaj pet sestavkov:

»Ste napisali prispevek za Glasilo?«

»Ne, še ne... Še ne vem, kako bi napisal!«

»Kajne, vi pa imate?«

»Kar črtajte me!«

»Imate vi pripravljeno?«

»Kje pa. Tudi ne bom!«

»Ste vi napisali?«

»Ne! Ne morem... Saj veste, kako je.«

»Pa vi?«

»Dajte že enkrat mir!«

Tako iz meseca v mesec. Glasilo pa naj bi vsakikrat vsebovalo vse potrebne prispevke in bilo vsakomur koristno.

Uporaba in neuporaba osebnih zaščitnih sredstev

V letošnjem letu smo sprejeli nov pravilnik oziroma prilogo pravilnika o osebnih zaščitnih sredstvih kot sestavnem delu pravilnika o varstvu pri delu.

Ni namen tega sestavka opisovati pravilnik, oziroma kaj vse je v njem napisano in kaj določa, niti kateri zakoni in ostali akti iz področja varstva pri delu zahtevajo in določajo, da ima vsaka DO oziroma tozdravstven pravilnik. Nesporno je, da pravilnik imamo. Tako vemo, na katerih delih uporabljamo osebna zaščitna sredstva in katera, kako jih uporabljamo, vzdržujemo, zamenjamo izrabljena z novimi. Do tu je vse lepo in prav. Toda ne bi bili ljudje, če si ne bi bolj zapomnili tisto, kar nam je bolj všeč, pozabljamo pa na tisto, za kar nismo preveč vneti, čeprav je tudi to z enako velikimi črkami napisano v pravilniku. Vprašali se boste, zakaj vendar gre? Odgovor je dovolj preprost, potrjuje pa ga praksa. Za neverne Tomaže pa napotek: Odprite oči in se ozrite okrog sebe, če ogledala ni pri roki.

Prav vsi dobro vemo, da je v lesni industriji pri strojni obdelavi lesa, pa še kje, ropot večji, kot ga dovoljuje jugoslovanski standard. Prav tako vemo, da je s tehnološkimi ukrepi ropot le težko udušiti, oziroma zmanjšati pod dovoljeno mejo, brez velikih finančnih izdatkov in korenitih posegov v strojni park in same stavbe. Ta problem bo morda uspešno rešila tehnika zvočne izolacije šele takrat, ko bomo sami že na pol ali pa že popolnoma gluhi. Pa vendar lahko rečemo po lastni krivdi in nespameti. Danes imamo na razpolago dovolj učinkovita osebna zaščitna sredstva proti prekomernemu ropotu, in sicer: antifonsko vato, čepke in slušnike (slušalke). Vse to imamo v skladišču, v delavnicah, le malokdo pa v oziroma na ušesih. ZAKAJ?

Imamo delovno obleko, haljo, pa vendar hočemo nekateri biti izjeme ali pa imamo tudi na delovnem mestu radi najnovejšo modo. Dobimo zaščitne čevlje, pa vendar nam kar nočejo biti prav: tiščijo nas, so trdi, težki za nekateri...

Pri delu uporabljamo rokavice, a se kar ne moremo navaditi, da jih je po izrabi potrebno vrniti v skladišče, kjer v zameno dobimo nove.

Še bi lahko našteval, toda naj bo dovolj. Zavedajmo se, da osebna zaščitna sredstva niso poceni, še zlasti pa ne v današnjem času. Z ustrežnejšo uporabo in skrbjo bi osebna zaščitna sredstva »dosegla« svoj namen in še kakšen dinar bi lahko prihranili. Ni moj namen pisati o sankcijah, ki so lahko posledica takega ravnanja oziroma malomarnega odnosa posameznika do uporabe osebnih zaščitnih sredstev. Članek bo dosegel svoj namen že s tem, če ga boste prečitali. Rad pa bi se dotaknil še stroškov v zvezi s tem. Vsi vemo, da nam stroški preveč sko-

kovito naraščajo in osebno zaščitno sredstvo je strošek. Hočemo pa imeti vsak dan več, zahtevano tudi uničujemo, ne vzdržujemo, izgubljam. Ze slišim odgovor, saj nam vendar pripada, drugače ne moremo varno delati.

Gre le za bolj pošten odnos do teh sredstev, kajti zavedajmo se, da vsaka obleka stane skoraj 50 starih tisočakov in bo drugo leto stala 60 ali še več, da vsake rokavice iz usnja stanejo od 9 do 15 starih tisočakov, glede na vrsto, da je zaščitna obutev (delovni čevlji) od 40—60 starih tisočakov, da stane varilski predpasnik nekajkrat po 10 starih tisočakov, itd.

Strošek, ki je sicer nujen in potreben, pa vendar finačno ni nepomemben, ne za DO kot celoto, kot tudi ne za posamezne tozde.

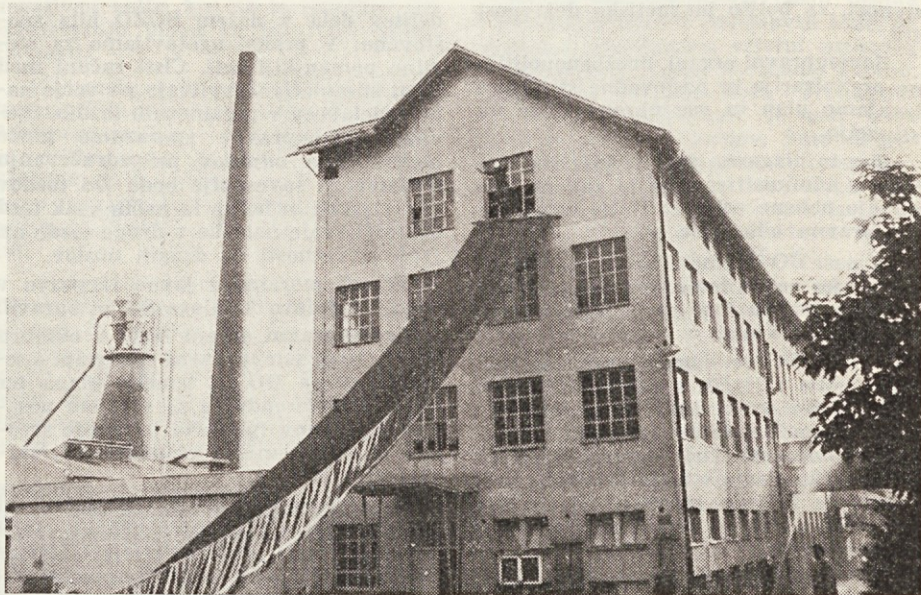
Vprašajmo se, ali bi se ga dalo zmanjšati, saj konec koncev je to naš strošek, naš denar, ki bi ga ob pazljivejši uporabi osebnih zaščitnih sredstev kakšen del tudi bolj izkoristili.

Kot z ostalim blagom je tudi z osebnimi zaščitnimi sredstvi pri nabavi večsih kar precej težav. Rok dobave so vedno daljši, grosisti ne držijo velikih zalog, večsih pa nas izda še kvaliteta, ki ni vedno taka, kot jo pričakujemo. Navedel bi samo en primer: Danes na tržišču praktično zelo težko dobiš ali skoraj ne moreš dobiti res odporen dober varilski predpasnik, kajti usnje se je v zadnjih letih kar naprej dražilo in tisto kvalitetnejše le redko zaide v delavnice, kjer izdelujejo osebna zaščitna sredstva.

Naša služba se bo trudila, da bo ta sredstva nabavljala kolikor mogoče kvalitetna in pri najboljšem ponudniku. Mnenja pa sem, da bo potrebna vedno večja pozornost pri izbiri sredstev, torej, da bo kvaliteta ustrezala ceni, sredstva pa, da bodo glede na namen pravilno izbrana.

Srečo Matijaš

V našem proizvodnem tozdu pušča streha. Prišlec se je ob deževnem vremenu močno čudil, da pristojni niso strehe popravili, ko je bil čas za to. Delavec iz tozda pa je začudenemu opazovalcu takole pojasnil: »Ko je lepo vreme, ne popravijo, ker se jim ne zdi potrebno. Ko pa je dež, pa ne morejo.«

Gasilske vaje se ne sestoje samo s postavitvijo brizgalne, sestavo cevi in brizganja vode v ogenj. Z razvojem tehnologije se je močno povečala zahtevnost gašenja požarov. Veliko je izvorov ognja, kjer se z navadno vodo ne sme gasiti in je uporaba te lahko tudi smrtno nevarna. K vsakemu požaru je potrebno pristopiti kar se da hitro, vendar nikoli nepremišljeno.

Naši gasilci so za reševanje skupnega premoženja dobro fizično pripravljani, na voljo pa imajo tudi sodobne gasilne in reševalne naprave, ki bi jih v primeru potrebe znali pravilno uporabiti.

Gornja fotografija je z zadnje velike gasilske vaje v tozdu 1. Nazorno je prikazano reševanje ljudi z najvišjega oddelka v stolarni.

Če bi nastal požar v kakem višjem delu proizvodne ali stanovanjske zgradbe, bi naši gasilci z lestvami in vrvmi v nekaj minutah montirali drsno plahto in človeška življenja, ki so v današnji družbi najpomembnejša, bi bila rešena.

Ob tej priložnosti moramo pripisati še eno pripombo. Ni dovolj, da naglo in učinkovito gašenje in reševanje obvladajo samo gasilci. Za to mora biti usposobljen prav vsak delavec. Bilo bi prav, da bi bil čas vsakoletnih gasilskih vaj pravočasno objavljen po vseh naših tozdh, da bi se jih lahko ogledali številni naši delavci, ki bi morali tudi sicer za gasilsko dejavnost pokazati večje zanimanje.

Letošnji gasilski vaji v tozdu 1 je poleg gasilcev prisostvovalo le nekaj vodilnih delavcev. Organizirajmo tako vajo v prihodnje na način, ki je potreben za ves delovni kolektiv.

Nepokretni upokojenci so naša posebna skrb

Življenje imamo samo eno. Zato je še posebno pomembno, kako ga preživimo. Glavna sestavina življenja je brez dvoma delo. Po delu nas bo tu vsakdo ocenjeval. Tako je že za časa mladih in zrelih let, še mnogo bolj pa tedaj, ko se bo naše življenje nagnilo na jesen. O tistem, ki je bil marljiv delavec, iskren in prijazen sokrajan, bodo ljudje radi govorili. Vedno bodo radi pomislili nanj in pridali: »Dober človek je.« Z vsem drugim, kar je zaobšlo sodobno življenje z vseh strani, se okolici ne moremo približati. Celo nasprotno, odtujemo se ji. Lahko živimo v sredi svojih znancev in sodelavcev, pa bomo vendar osamljeni.

Mlad človek življenja ne ceni tako močno kot starejši, ker je sam eno samo življenje. V zrelejših letih se večkrat dotaknemo teh vprašanj, v ostarelosti pa gotovo še bolj. Kljub vsemu v vseh obdobjih eno ostane: Najpomembnejša niso človekova leta, mnogo pomembnejša je njegova delovna in življenjska volja in pripravljenost, da se v vseh stanjih vključuje v družbo, v življenje.

Zdravje je mlademu človeku skoraj nepomembno, star bi dal vse zanj in za mladost. Vendar se to ne da napraviti. Ko pretečejo najlepša leta, polna delovne zmogljivosti, se nujno pojavi obdobje pred upokojitvijo in slednjic leta v pokoju. Če so zdrava in je v človeku še vedno zaupanje v življenje, so lahko skoraj tako lepa kot mlada. Če pa je po sredi bolezen ali oslabele, tedaj mora ostati človekova volja do življenja, ki bo napravila takega, da bo človek lahko živel in ne bo drugim v napoto.

V sredini oktobra smo obiskali vse naše nepokretne upokojece. Precej od teh smo že predstavili v Glasilu. Letos

smo za pogovor zopet izbirali tiste, o katerih nismo kaj dosti povedali, vendar je njihovo življenje zanimivo za naše bralce. Na kratko bomo opisali vse naše ljudi, ki žive v Domu upokojevcov v Kamniku in dva naša upokojenca, ki živita na svojih domovih.

Skupna misel, ki so jo izrazili vsi stari Stolovci, je, da so kljub betežnim letom in slabšim zmogljivostim z življenjem zadovoljni in upajo, da bo tako tudi v prihodnje. Ob obisku smo nehoti primerjali življenje mlajših Stolovcev, ki vsak delovni dan stoje na delovnih mestih v tovarni z življenjem teh ljudi. Ugotovili smo, da življenjski optimizem ostarelih ljudi dostikrat prekaša misli o življenju mladih.

V Domu upokojevcov v Kamniku nas je prijazno sprejel njegov upravnik Peter Kladnik in nam na kratko opisal življenje v domu. Rekel je, da je veliko število oskrbovancev zelo discipliniranih in so posebni ukrepi za red nepotrebni. Ljudje so mirni, med seboj družabni, radi navezujejo prijateljstva, hodijo na skupne sprehode in podobno. Rekel je, da dom do sedaj deluje pet let in bodo imeli prav na dan našega obiska majhno slovesnost; posebej bodo nagradili tiste ljudi, ki so v domu od vsega začetka.

Upravnik je povedal, da ta dom ni »zadnja postaja«, kot so mu nekateri malo zlobno pravili pred leti, temveč pravi dom in okrepčevalnica za starejše ljudi. Kar 34 odstotkov oskrbovancev se po pridobitvi novih moči vrne na svoje domove in tam dalje živi. Ljudje, ki ostajajo v domu, so predvsem tisti, ki nimajo sorodnikov. To so največ neporočni ljudje. Pravih svojcev nimajo in so se tako odločili preživeti življenje v domu, kjer jim je zagotovljena dobra oskrba.

V upravnikovi pisarni sta se usedla za mizo naša upokojenca Anton Dekleva in Frančiška Janežič. Anton je stari upravnikov prijatelj in se je tudi v tem, na prvi pogled malo nenavadnem okolju, dobro znašel. Povedal je, da je bil do nedavnega delegat v samoupravnem organu Doma, delo pa je moral zapustiti zaradi oslabele vida. Rekel je tudi, da ga boli križ in noge in mu je pot od doma do Kamnika zelo dolga. Zelo rad si s prijatelji skuha kavo in pogleda televizijski spored. Do nedavnega je zelo rad bral, s posebnim veseljem prav Stolovo Glasilo, vendar mu oči tega ne dopuščajo več. Posebno srečen je, kadar ga obiščeta nečaka in nečakinja. V Stolu je delal 17 let, na žagi in v furnirni. Star je že 84 let, v pokoj pa je šel leta 1952. V domu je že od vsega začetka in je tudi po tej plati pravi veteran.

Frančiška Janežič je bolj tiho sedela ob mizi in čakala, kdaj jo bomo kaj vprašali. Sicer pa je še »fest«, čeprav jih je dopolnila že 73. V pokoju je 18 let, v Stolu pa je bila celih 30. Na dvoru, v furnirni, nazadnje pa je zavijala stole. Tudi ona je že pet let v domu. Upravnik jo je posebno pohvalil.

Frančiška je povedala, da rada pogleda televizijski spored, posebno rada ima lepo pospravljeno sobo, rada gre ven. V domu ima dobro prijateljico, vsak teden pa jo obišče sestra, večkrat pa tudi nečakinja. Drugih sorodnikov nima, ker ni bila poročena. Kratek čas ji dela branje, prav posebno je vesela vsake številke našega Glasila, ki je obenem tudi njen časopis, saj je rekla, da na Stol in delo v njem zelo rada pomisli.

Ana Jež je bila ob našem obisku šele teden dni v domu. Povedala je, da ni bila poročena. Tudi prej je živela sama. Sedaj ji je oslabele srce in je morala priti v dom. Ko smo jo obiskali, je bila v nepokretnem oddelku, vendar je rekla, da bo kmalu bolje.

V Stolu je delala v furnirni, v tozdu 1. V pripravi furnirja. Stolovka je bila osemnajst let, v pokoj pa je šla leta 1956. Stara je 79 let. Po značaju je odlična ženska, odličnega spomina in pre-

(Nadaljevanje na 6. strani)

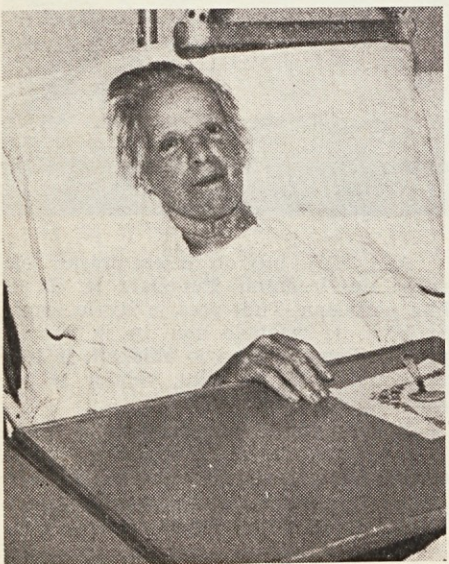
(Nadaljevanje s 5. strani)

mišljenega govorjenja. Še malo smo poklepetali, na koncu pa smo ji zaželeli skorajšnjo zapustitev bolniške postelje in zdravje v prihodnje.

Z Jožetom Bevkom smo se pred časom že pogovarjali in tudi on nas je takoj spoznal. Sedel je na postelji in bil ob nenadnem obisku presenečen. Vendar je začetni nemir hitro pregnal in povedal, da je njegovo zdravstveno stanje zadnje čase nekam slabo. Lani je bil sedem tednov v bolnišnici. Daleč od doma ne more. Zadnje čase se z ničimer posebej ne ukvarja, le upa na boljše. Star je 66 let, v pokoj pa je šel leta 1968. V naši tovarni je delal 16 let, na žagi. Povedal je, da ga večkrat obiščeta sestra in brat.

Ob koncu obiska smo Jožetu rekli, da bi ga radi slikali. Rekli smo mu: »Oče, saj ste za to?« Pa se je razburil in glasno pribil: »Oče mi pa že ne boste pravili. Še nikoli nisem bil in ne bom. Ali ne veste, da nisem bil poročen.« Seveda mu tega nismo zamerili. Saj je povedal po pravici. Iz srca mu želimo, da bi bil kmalu zopet zdrav in da bi se še večkrat videli.

V sosednjem oddelku smo se pomudili pri Katarini Križnar. Je nepokretna in je zato v sobi, kjer so še druge oskrbovanke s podobnimi težavami. Obiska je bila zelo vesela. Govorila je zelo tiho, vendar smo jo le razumeli, da je stara 75 let in dvajset let v pokoju. V Stolu je delala šest let in pol, v finem rezu. V življenju je imela težko prometno nesrečo in bila na zavodu za rehabilitacijo. Poročena ni bila. Zelo je vesela obiskov, ker je priklenjena na posteljo. V domu je šele mesec dni.

V Tunjicah smo se oglasili pri Antonu Podjedu. Bil je sam doma. V kuhinji je luščil fižol. Presenečenja ni mogel skriti, čeprav nas je bil zares vesel. Star je 55 let, v pokoj je šel invalidsko. Probleme ima s hrbtenico in desno nogo. Kljub temu pa je pri nas delal 25 let, v montaži stolarnarje.

Posebno je bil vesel, ko so ga pred časom obiskali nekdanji sodelavci iz tovarne: Lužovec, Špruk, Trdin, Osolin in še nekateri. Prinesli so mu tudi darilo. Zopet se je počutil, da je eden izmed njih, čeprav ne more več delati.

Anton se z domačimi dobro razume. Rad tudi pogleda televizijski spored in bere. Tudi on ni pozabil na Stolov časopis, ki ga vsakokrat poveže s tovarno.

Pri obiskih, ki sem jih opisal, sta bila iz Stola prisotna Franc Sikošek in Maks Stebe, ob obisku Albina Kladnika iz Volčjega potoka, ki smo ga opravili nekaj dni kasneje, pa je bil poleg Maksa prisoten Franc Stebe iz PE-4.

Albina Kladnika in njegovo ženo, ki je tudi štiri leta delala v Stolu, smo našli še v postelji. Vendar sta bila brž nared. Posedli smo v kuhinji. Hitro smo bili sredi pogovora. Prijazna Albinina snaha nam je postregla s pravo domačo medico in pogovor se je kar sam zasukal na čebele, ki jih ima naš upokojenec tako rad. Hodi tudi na kratke sprehode. Rad tudi pogleda televizijski spored in v časopis. V pokoj je šel pred 25. leti, star pa je 83 let. V Stolu je delal na žagi, v krivilnici, v stolarni, nazadnje pa je bil vratar. Zelo dobro se spominja štrajka v tovarni leta 1934.

Franc Stebe in Albin sta bila več let sodelavca. V začetku celo tako, da je Albin učil mladega Franceta dela v krivilnici. Vseskozi sta bila velika prijatelja. Franc je rekel, da je bil Albin zelo dober delavec ter iskren in pošten tovariš. Vsi so ga imeli radi in so ga izredno spoštovali.

Ob našem obisku pri Kladnikovih smo se za zelo kratek čas, vendar zelo živo vrnili v desetletja, ko je bil Stol še majhna tovarna. Taki pogovori lahko zažive samo z ljudmi iz tovarne, ki so sami delali z upokojenci. Triinosemdesletni Albin Kladnik in Franc Stebe sta bila za to kot nalašč.

Ob koncu se moramo opravičiti vsem upokojencem, ker je bil naš obisk pravi »vpad« v njihovo življenje. Pravilno bi bilo, da bi obiske prej napovedali in se z upokojenci zadržali v daljšem pogovoru. Vendar nam čas tega ni dopustil. Upamo, da nas bodo razumeli. V teh kratkih minutah smo jim skušali prinesiti košček tudi njihove tovarne in košček prijateljstva, ki ne more usahiniti.

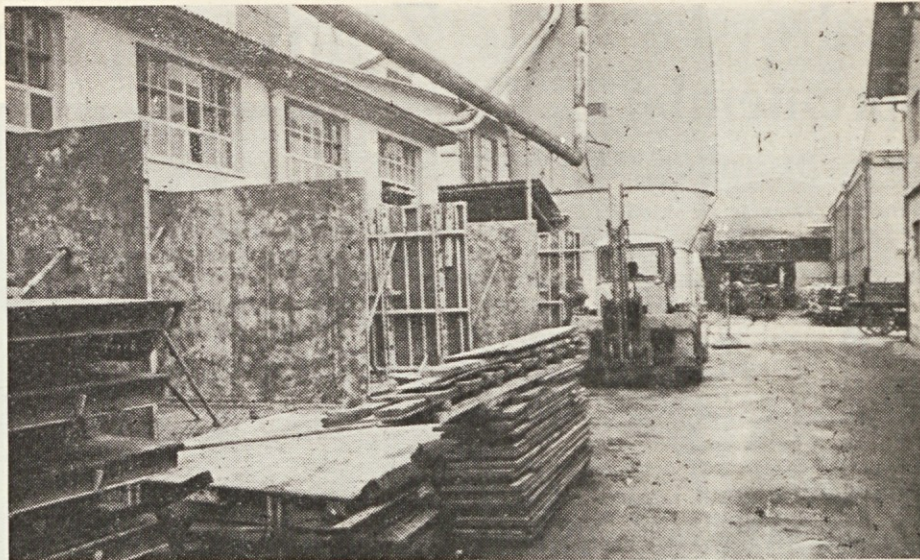
Ciril Sivec

Rekonstrukcija krivilnice

Veliko ljudi v Stolu ne pozna krivilnice in načina del v njej. Krivimo samo bukov les, in to ročno in strojno. Delo je težko, a tudi zanimivo. Za dobro krivljenje polizdelkov je potreben dober les. Najboljši je mlad les, ki hitro raste na mehki zemlji. Potem je potrebno dobro parjenje ali kuhanje lesa. Pri nas ga parimo v parilnih kotlih. Večkrat imamo probleme zaradi pregrete pare. Namesto da bi les postal plastičen, se suši in nastanejo površinske razpoke. Za parjenjem pride na vrsto krivljenje. Za thonetove stole krivimo ročno, drugo pa na strojih. Vkrivljen les, vpet v jeklene pasove in pritrjen s spornami, nalagamo na vagone in vozimo v sušilnice.

Zaradi nevarnega in težkega dela pri polnjenju in praznjenju sušilnic smo se odločili za prenovitev sušilnic in parilnih kotlov. V poletnih mesecih je temperatura dosegla v delavnici 40 stopinj Celzija. Na visoko temperaturo so veliko vplivale sušilnice zaradi slabo izoliranih vrat. Prenovili bomo samo polovico sušilnic, ker bomo bolj zahtevne in tanjše krivine sušili z visokofrekvenčnim tokom. To za Stol ni nov postopek. V oddelku furnirne stoji en agregat, samo manjše moči in ni primeren za sušenje debelejšega lesa, pri sušenju z visokofrekvenčnim tokom se les med sušenjem zvija, ker se suši v modelu. Pri takem načinu dela se prihrani veliko lesa. Potrebne so zelo

majhne nadmere lesa, pa tudi izmeta po sušenju je zelo malo.

Po prenovitvi se bodo pogoji dela precej izboljšali. Polnjenje in praznjenje sušilnic bo potekalo z viličarjem.

Odpenjanje lesa iz jeklenih pasov pa bo potekalo v drugem prostoru.

Gradbena dela so se pričela 1. oktobra.

Delo izvaja podjetje »SCT«, to je Slovenija ceste in Tehnika. Najprej so porušili sušilnice na južni strani zgradbe proti kovinski delavnici. Nove so že v gradnji in so večje. Iz dosedanjih petnajstih sušilnic bodo zgradili pet novih, ki bodo daljše za dva metra. Opremo za sušilnice je dobavila Žičnica iz Ljubljane.

Pri teh sušilnicah bo veliko lažje na-

stavljanje temperature, ker bo ogrevanje s toplo vodo, ne pa kot do sedaj s paro. Potem pride na vrsto izgradnja delavnice za sortiranje krivljenih polizdelkov. Delavnica bo na mestu dose-danje pisarne in garderobe, pa še širša bo za dva metra in to proti kovinski delavnici.

Prenovitev stane približno 6.500.000,00 dinarjev. Gradbena dela okrog 2 milijona dinarjev, oprema sušilnice okoli 3 milijone dinarjev, ostali znesek pa bo šel za toplovodne in elektro instalacije.

Gradbena dela so se pričela 1. oktobra, končana pa naj bi bila sredi novembra.

Kljub slabemu vremenu potekajo še kar po načrtu.

Janez Pogačar

Slavonska Požega srčno pričakala udeležence XII. srečanja delavske solidarnosti »Bratstvo ne pozna meja«

Delovni ljudje in občani Slavonske Požege so svečano in srčno dočakali udeležence letošnjega srečanja delavske solidarnosti. Okoli 350 gostov iz Gornje-ga Milanovca, Kamnika, Kotorja, Peči, Strumice, Travnička in Zrenjanina je prišlo v »zlatu dolino«, da obnovi stara in ustvari nova prijateljstva in izmenja delovne izkušnje.

Zares topel sprejem je bil na Trgu maršala Tita, kjer se je zbralo več tisoč pionirjev, mladine, delovnih ljudi in občanov. Takoj pri izhodu iz avtobusov so nam dobrodošlico zaželeli predstavniki družbenopolitičnih organizacij. Nato smo v svečanem povorki krenili k športni dvorani, kjer je bil za nas pripravljen kulturno umetniški program.

V imenu domačinov je vse udeležence pozdravil Mladen Pilipović, predsedujoči občinskega sindikalnega sveta Slavonska Požega. O delu in razvoju

»zlate doline« je za tem spregovoril dr. Antun Švare, predsednik občinske skupščine Slavonska Požega.

V dvorani Grobnik je prisotnim spregovoril tudi Milovad Viksić, predsednik zveze sindikatov Hrvatske. V svojem govoru je izrazil zadovoljstvo, ker je to srečanje potekalo v znak jubilejev — 60 let vukovarskega kongresa KPJ, 30 let samoupravljanja in 35 let svobode.

Drugi dan bivanja smo udeleženci srečanja delavske solidarnosti obiskali Komensko ter položili skupni venec na spomenik Zmaga revolucije naroda Slavonije.

Za tem so bili organizirani obiski v delovnih kolektivih: Tovarna železa in tovarna strojev, Prehrambena industrija »Zvečev«, GPP »PIONIRI«, IMK »Sloga«, Gozdno gospodarstvo Slavonska

Požega, SPIN VALIŠA in Kmetijsko-prehrambeni kombinat Kutjevo.

V petek je bil v občinski skupščini organiziran sprejem za predstavnike pobratenih mest. Ob tej priložnosti smo imeli pogovor o sodelovanju na področju industrije, kulture in športa. Bil pa je tudi čas za zabavo in veselje. Nepozaben je bil tovariški večer v Domu JLA, kjer smo se pogovarjali, peli in nazdravljali. V trenutku so se spojile znanje in neznane roke, a najbolj veseli ljubitelji plesa so stopili v bratsko kolo. Bile so slovenske polke, »drneša« iz Slavonije, crnogorska »ora« in made-donski »vardarac«.

Drugi dan smo se udeleženci zbrali v poznanim rekreacijskem centru Veliku, kjer je bil za vse udeležence pripravljen vojaški pasulj. Bil je zares okusen, zato je bilo med nami precej »repašev«.

Po prijetnem kosilu in kolu, ki smo ga zaplesali kar na travi, je prišel tisti trenutek, ko se je bilo treba posloviti. Spet so se zbrali domačini, da popremijo svoje goste, spet se je zaslišala pesem, zanlesalo se je zadnje kolo. Niso bili redki, ki so imeli solzne oči.

Tako se je končalo še eno srečanje, ki je ponovno potrdilo, da pravo bratstvo lahko premaga oddaljenost med ljudmi in ne pozna občinskih in republičkih mej.

Franc Pestotnik

Kadrovske spremembe za september 1980

Delovno razmerje so sklenili:

V TOZDU SEDEŽNO POHIŠTVO:

ŽAVBI Pavel, NK delavec — PE 8
MILOŠEVIĆ Miloš, NK delavec — PE 4
MALEŠ Vinko, lesarski tehnik — PE 8
STANIĆ Vladimir, KV prodajalec — PE 8
SPRUK Mojca, medicinska sestra — PE 7
HRIBAR Marjan, NK delavec — PE 4
ŠTRITOF Mojca, NK delavka — PE 8

V TOZDU PLOSKOVNO POHIŠTVO:

HRIBAR Marija, NK delavka
PAVŠEK Darja, NK delavka
BELOŠEVIĆ Rafko, NK delavec

V TOZDU KOVINSKO IN TAP. POHIŠTVO:

LOMOVŠEK Roman, KV avtomehanik — PE 3
HOČEVAR Jože, NK delavec — PE 5
PRELOG Božidar, NK delavec — PE 5

V TOZDU PROIZVODNJA PLOSKOV. IN KOSOVNEGA POHIŠTVA:

ŽARGI Marjan, KV pohištveni mizar

V TOZDU TEHNIČNE STORITVE:

POŠČIĆ Smiljan, KV avtomehanik

V DS ODSP

KEMPERLE Franc, dipl. ing. organizacije — prišel iz JLA

Delovno razmerje so prenehali:

V TOZDU SEDEŽNO POHIŠTVO:

KODERMAN Danilo, NK delavec — PE 7
SUŠNIK Cilka, NK delavka — PE 7
ADAMIČ Marjan, VK mizar — PE 7, upokojen
DELANOVIĆ Osman, NK delavec — PE 4
ZABAVNIK Slavko, NK delavec — odpremno skladišče

V TOZDU PLOSKOVNO POHIŠTVO:

PIRŠ Olga, NK delavka
PUNTAR Ivana, NK delavka

V TOZDU KOVINSKO IN TAPECIRANO POHIŠTVO:

ŠTUPAR Pavel, KV izdelov. copat — PE 5
RESNIK Srečko, NK delavec — PE 5

V TOZDU DELAVSKA RESTAVRACIJA:

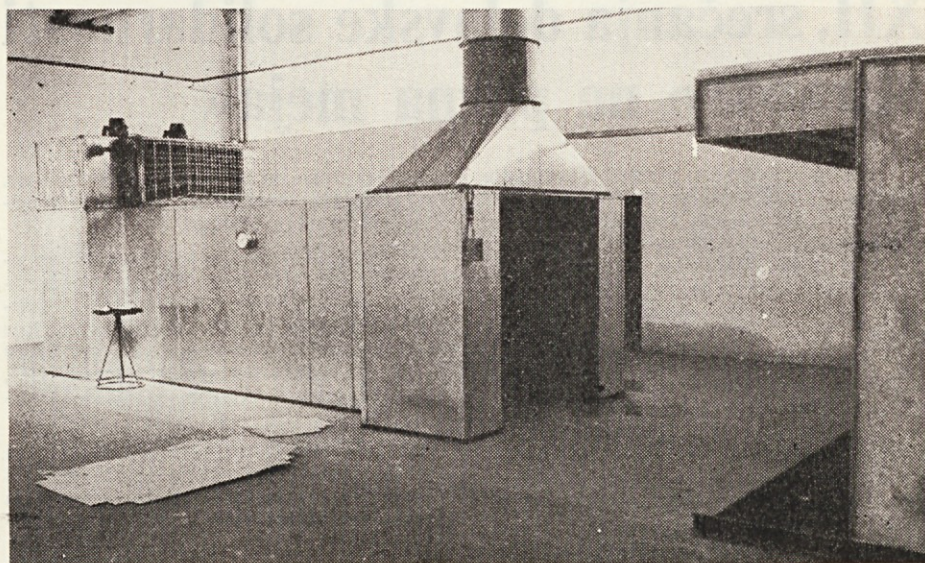
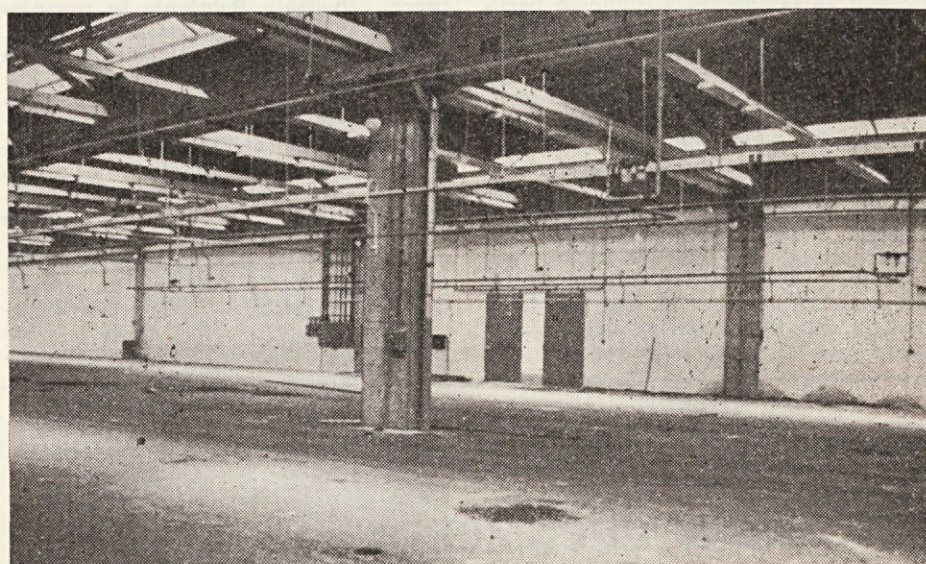
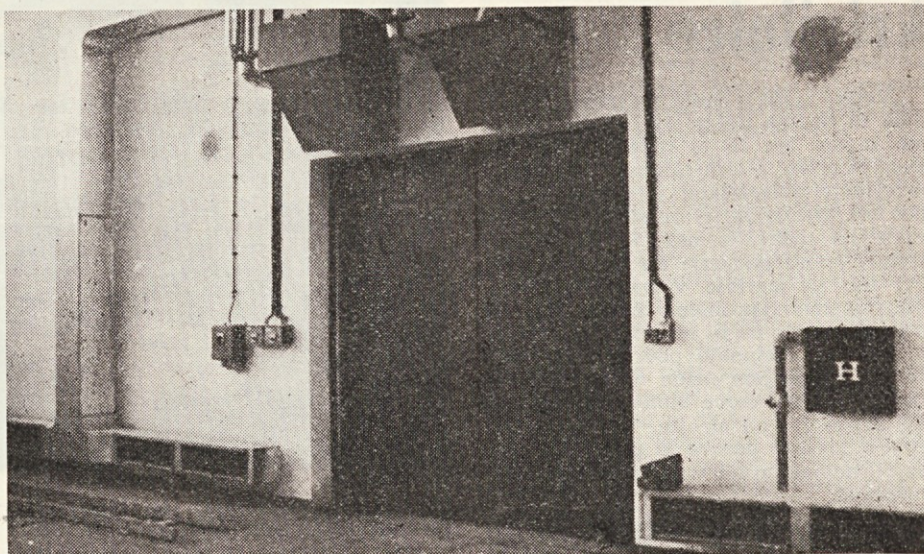
JAMBORŠIĆ Ljubica, KV natakarica

V TOZDU TEHNIČNE STORITVE:

ZUPAN Rajko, KV kovinostругar

Kadrovski oddelek

Z nove tapetniške delavnice

Nova tapetniška delavnica počasi dobiva tudi na znotraj dokončano podobo. Montirane so grelne naprave, priključki za stisnjen zrak in naprava za nanos in sušenje lepila. Druge opreme v novih proizvodnih oddelkih v sredini oktobra še ni bilo.

Ob dnevu mrtvih

Sklenili smo, da ob prvem novembru ne bi pisali le o Dnevu mrtvih, temveč tudi o našem življenju. Kdo bi znal na to bolje odgovoriti, kot naši otroci iz Osnovne šole na Duplici. Njihovi odgovori so preprosti, iskreni in neposredni; drugačni, kot jih znamo napisati odrasli. Zato so še toliko dragocenejši:

NAŠE ŽIVLJENJE — KAJ JE TO?

- Življenje je delo. Boris Vidovič, 2.c
Življenje ustvarjamo za vse; imam ga rada. Tatjana Kuhar, 2.c
Življenje je sreča. Saša Hočevar, 2.c
Življenje je samo eno; čuvajmo ga! Mojca Lubej, 2.c
Življenje je napomembnejša stvar na svetu. Alenka Recek, 2.c
Življenje je veselje, zvestoba, prijateljstvo in svoboda. Nataša Špende, 4.a
Življenje mi pomeni ljubezen do vseh ljudi na zemlji. Tadej Zelič, 4.a
Življenje mi pomeni mir v domovini. Simon Šlebir, 4.a
Življenje je svoboda in prostost. Jože Galičič, 4.a
Življenja se vedno sproti veseljem. Barbara Žunkovič, 4.a
Življenje je narava. Tanja Šumet, 2.a
Življenje mi pomeni več kot zlato in dragulji. Robi Prosen, 3.b
Življenje je sreča, svoboda, veselje. Marjan Humar, 3.b
Živim zato, da pomagam drugim. Marija Pavlič, 2.a
Življenje mi pomeni, da sem človek. Sabina Rajgelj, 2.a
Življenje mi pomeni vse. Andreja Boštich, 3.a
Življenje je to, da človek raste in se razvija. Darja Prodnik, 4.b
Živeti pomeni biti srečen, zdrav in svoboden. Matej Jakša, 4.b

DAN MRTVIH

*Po svetu smo se razkropili,
a naših mrtvih nismo pozabili,
v spominu lepem še žive,
njih nauki nam koristijo še.*

*Je v Hiši cvetja mimohod,
jo obiskujemo od vsepovsod,
ob grobu se ustavimo spoštljivo,
tiho zremo v kamen bel.*

*Se poklonimo
in ne pozabimo
njegovega nasveta,
ki tam leži, v objemu cvetja.*

Pepeca Juršič, PE 7

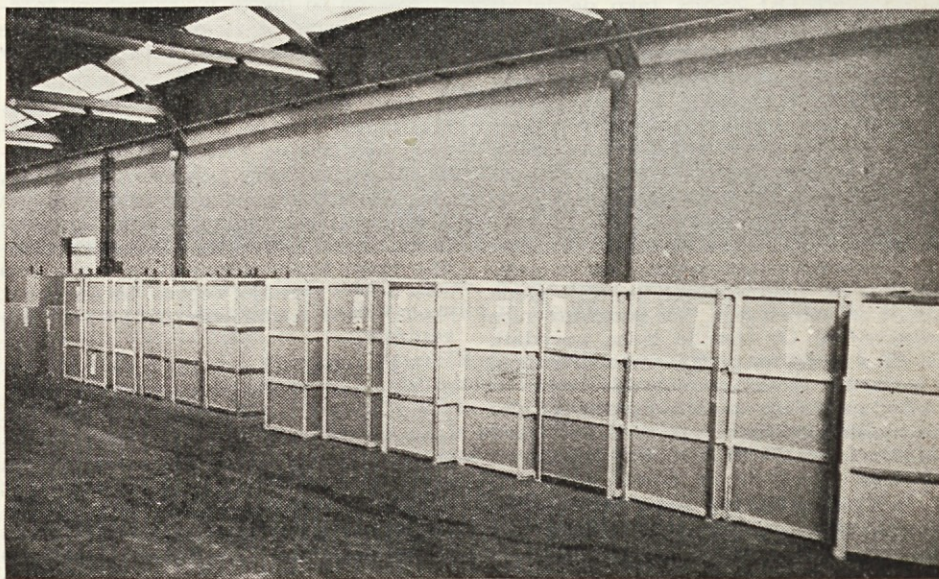

Pred leti so bila srečanja Stolovih upokojevcev precej slabše organizirana. Datum srečanja ni bil niti okvirno določen in upokojevci niso vedeli, kdaj bodo povabljeni na ogled. Z leti smo kot mnogo drugih stvari tudi to zadevo uredili in vsakoleten shod starejših Stolovcev je postal redna vsakoletna jesenska navada. Z vpeljavo tega si je oddahnil marsikateri aktivni delavec v Stolu, ker ve, kdaj bo lahko pričakal svoje nekdanje sodelavce, prav tolikšne pomembnosti pa je postala ta ureditev za naše upokojevce. Za to gre zasluga vodstvu sindikata in drugih naših družbenih organizacij.

Kako prijeten je trenutek v letu, ko se zberejo naši stari delavci in jim spregovori direktor delovne organizacije. Zopet so prepričani, da so še vedno pravi Stolovci, ki so svoje delovne moči podarili tedanjemu in današnjemu Stolu. Njihov trud ni bil zaman in njihove delovne zmogljivosti so obrodile sadove tudi za danes.

Ob vsakoletnem srečanju upokojevcev smo mlajši Stolovci posebno zadovoljni, ker se upokojevci srečajo tako številno udeležujejo in s tolikšnim zanimanjem spremljajo današnje delo. Želimo, da bi bilo tako tudi v vseh prihodnjih letih, ko bi se starejši in mladi zbirali kot velika družina, ki ima »dupliško fabriko« rada in ji je njen uspeh prav tako pomemben kot lasten obstoj.

Dragi naši upokojevci, želimo vam veliko zdravja in prijetnih trenutkov na jesen življenja! In na veselo srečanje v letu 1981!

Delavci iz tozda 2 se močno zanimajo, kolikšna je odprema v odpremnem skladišču. Kadar so izdelki sproti odpremljeni, so si gotovi, da gredo naše pisalne mize, omare in drugo takoj na trg in bo vložen trud kmalu poplačan. Kadar pa se skladišče »zabija«, tedaj je jasno, da s prodajo nekaj ni v redu.

Toliko izdelkov, ki niso mogli takoj najti poti do kupcev, v skladišču v tozdu 2 že dolgo ni bilo.

Skladiščni prostor je postal premajhen. Izdelano pohištvo smo pričeli voziti v proizvodne hale nove tapetniške delavnice. Vendar je ta ukrep iz več razlogov lahko le začasen.

Mladinske dejavnosti

Tovariš Edvard Kardelj je dejal: »Mlad človek, kakor vsak drug, lahko samo v življenjski praksi, pri delu in odgovornem odločanju, preverja samega sebe, svoje ideje in pobude, pravilnost svojih stališč pa tudi realne možnosti in sposobnosti družbe. Brez takšne družbene odgovornosti in brez takšnega preverjanja v praksi bi se vsako mladinsko gibanje zgubilo v morju jahlavih besed.«

Tega se zavedamo tudi mladinci Stola, saj smo po programsko-volilni konferenci in tudi že prej resno poprijeli za delo in se vključili v vse oblike sodelovanja v samoupravne organe in družbenopolitične organizacije.

Naše delo poteka po naprej začrtanem in sprejetem programu. Tako je bila ena prvih naših nalog po konferenci evidentirati mlade za MDA Goričko 80 ali Suho krajino.

V letošnjem letu smo evidentirali 8 mladincev iz vrst naše osnovne organizacije ZSMS. Vendar pa zaradi povečanega obsega dela in premajhnega števila delavcev v neposredni proizvodnji nismo mogli v MDB poslati vseh 8 mladincev. MDA se je udeležilo 7 mladincev, in to po 2 mladincev iz TOZD-5 in TOZD-2, po en mladinec pa iz TOZD-1, TOZD-3 in DSODSP. Poleg tega pa smo enega mladincev iz TOZD-1 evidentirali za MDB Rdečega križa.

Obnem pa je bil v javno razpravo poslan tudi Samoupravni sporazum o izvajanju mladinskih delovnih akcij in organiziranju mladinskih delovnih brigad v občini Kamnik.

Ta samoupravni sporazum smo obravnavali na večih sejah koordinacijskega sveta OO ZSMS, tako da je bil lahko vsak mladinec seznanjen z njim. Obenem pa smo se zavedali obveznosti, ki jih kot podpisniki tega sporazuma sprejemamo nase.

Samoupravni sporazum je bil dan v javno rapravo in v potrditev po tozdih.

Vendar pa sporazum po tozdih ni bil potrjen in na nivoju DO nismo določili podpisnika, ker so bili sklepi in stališča DS TOZD in DS DO naslednja:

V samoupravnem sporazumu ni opredeljeno oz. niso vnešeni kriteriji glede višine sofinanciranja, ker programi niso ovrednoteni. Ob tem je treba povedati, da se s podpisom tega samoupravnega sporazuma zavezujemo, da bomo v prihodnjem letu morali zagotoviti glede na število zaposlenih v DO STOL 8 mladincev za MDB in delno financirati MDB.

V mesecu maju smo obravnavali Razpis štipendij Titovega sklada SR Slovenije. Razpis štipendij Titovega sklada nam je posredovala Skupščina Titovega sklada za štipendiranje mladih delavcev in otrok delavcev SR Slovenije. Do 30. junija 1980 je bilo potrebno zbrati morebitne predloge za dodelitev te štipendije.

Akcija je tekla na nivoju celotne delovne organizacije, s tem da smo jo prevzeli prav mi mladi. Uspelo nam je iz naših vrst evidentirati 2 kandidata za dodelitev štipendij iz Titovega sklada.

Kandidati za podelitev štipendij so morali izpolnjevati naslednje pogoje:

A) Mladi delavci:

— ki imajo najmanj dve leti delovnih izkušenj,

— dokazujejo pri svojem poklicnem delu posebno nadarjenost in prizadevnost doseganje nadpovprečnih delovnih rezultatov, inovacije, dosedanje izpopolnjevanje),

— aktivno delajo v družbenopolitičnih in družbenih organizacijah, društvi, samoupravnih organih in skupnostih,

— se odločajo za usmerjeno izobraževanje v skladu s kadrovskimi potrebami organizacij združenega dela in drugih samoupravnih organizacij in skupnosti,

— niso starejši od 30 let.

B) Otroci delavcev:

— ki so vpisani v srednjo, višjo in visoko šolo,

— dosegajo v srednjih šolah praviloma odličen uspeh,

— dosegajo na višji in visoki šoli povprečno oceno 8 oz. nadpovprečne študijske uspehe, kar mora potrditi svet visokošolske delovne organizacije,

— aktivno delajo v družbenopolitičnih in družbenih organizacijah in društvi, samoupravnih organih in skupnostih.

V mesecu juliju je Republiška konferenca ZSMS organizirala pohod mladih po poteh slovenske delegacije na II. zasedanje AVNOJ 1943. Ta pohod je v letošnjem letu že desetič zapored. V občinskem merilu sta se tega pohoda udeležila 2 mladincev, od tega 1 mladinec iz naše DO.

KEGLJANJE

Zdrav duh v zdravem telesu! To geslo zadnje čase jemlje zelo resno vse več ljudi, kajti v današnjem tempu življenja je še kako potrebno, da si človek po naporni službi in delu doma »sprosti duh in razgiba telo«.

Ker pa so mesta v vrhunskem športu rezervirana le za redke izbranice, se delavci, ki si žele rekreacije, zbirajo v raznih športnih sekcijah.

Tudi v Stolu je le-teh kar precej. Ena izmed njih je tudi kegljanje. Stolvci kegljajo že zelo dolgo, tudi zanimanje za ta šport je vsako leto večje, tako da je konkurenca za vstop v ekipo A ali B, ki branita barve Stola na vsakoletnem ligaškem občinskem tekmovanju, »zelo huda«. Stolvci se vsako leto zelo dobro uvrstijo, čeprav tekmujejo iz skoraj vseh kamniških podjetij in organizacij.

Vsako leto pa v Stolu priredimo tudi tekmovanje med posameznimi tozdi. Letos je bilo tako tekmovanje 30. septembra. Prijavilo se je šest ekip iz šestih tozdov. To so bile ekipe iz: tozda 1, tozda 2, tozda 3, tozda 5, tozda 9 in iz skupnih služb. Za vsako ekipo so nastopili po štirje tekmovalci. Vsak tekmovalec je imel na voljo sto metov: 50 na polno in 50 na čiščenje. O vrstnem redu je odločalo število podrtih kegljev.

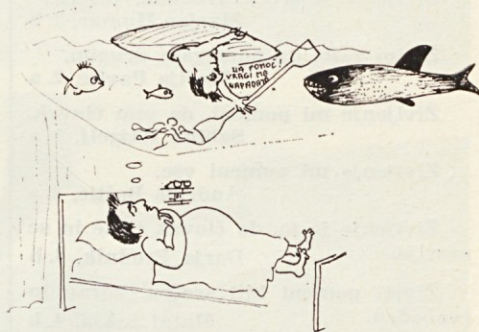
Tekmovanje je bilo zelo napeto, na koncu pa je zmagal, kdo drug kot tozd 1, za katerega so tekmovali: A. Pestotnik, Zobavnik, V. Osolin in Semprimožnik. Skupaj so podrti 1586 kegljev, druga je bila ekipa tozda 5 s 1508 podrtimi keglji in tretja ekipa iz tozda 3 s 1460 podrtimi keglji. Po vrstnem redu pa sle-

dijo ekipa Skupnih služb, ekipa tozda 2 in ekipa tozda 9.

Tekmovanje je bilo zelo dobro pripravljeno in dobro tudi izvedeno. Tekmovalci pa so gledalcem s svojimi boji pripravili prijetno športno popoldne.

Lojze Hančič

ŠALA Z MORJA

Težke sanje tečajnika Janeza po napornem dnevu in manjši nezgodi pri veslanju.

Metod je bil na morju z ženo in skoraj odraslima hčerka. V Vrsarju so se hitro našli s Francijem, Ivanko in njuno vnukinjo Barbaro. Ze prejši so bili prijatelji in so tudi na morju precejšen del dopusta preživeli skupaj. Za spomin na prijetne dni so se slikali. Francelj je doma napravil fotografije in jih pokazal ženi. Tudi mala Barbara je pokazala od strani in vprašala:

»A to so pa slike od tistega Metoda, ki ima tri žene?«

Pohod je velika šola tovarištva in prijateljstva, idejnopolično usposabljanje nosilcev aktivnosti s področja SLO in organiziranje mladinskih pohodnih akcij.

Naša OO navezuje stike tudi z OO izven naše občine. Tako sodelujemo z vojašnico »Staneta Žagarja« iz Kranja, z OO SGP »Pionir« Novo mesto in drugimi.

Tesnejše stike imamo z vojašnico »Staneta Žagarja«. Mladi iz vojašnice »Staneta Žagarja« so nas ob dnevu enote v počastitev 37. obletnice ustanovitve VII. SNOUB »France Prešeren« povabili na proslavo, ki so jo pripravili ob tej priliki.

Povabili smo se odzvali, obenem pa smo jih povabili na ogled naše tovarne.

Ogled naše delovne organizacije smo pripravili 20. septembra, na delovno soboto. Vojske smo sprejeli v avli nove upravne zgradbe. V imenu OO ZSMS jih je pozdravila tov. Orešnikova, zatem pa jih je tov. Gobec — gl. direktor seznanil z dejavnostjo in problematiko DO Stola.

Razdelili so se v dve skupini in tako smo jih pod strokovnim vodstvom popeljali po obratih naše tovarne, da so si lahko ogledali proizvodnjo.

Ob tem obisku smo se domenili še za nadaljnje sodelovanje, tako na športnem, kulturnem in drugih področjih.

Izpopolnjujemo tudi organizacijo in vključujemo več mladih vanjo.

Na nivoju Koordinacijskega sveta OO ZSMS imamo ustanovljene OO v TOZD-1, TOZD-2, TOZD-5 in DSODSP. 17. oktobra smo pripravili programsko volilno konferenco v TOZD-3, 29. oktobra pa nameravamo to storiti tudi v TOZD-4. Le z vključitvijo čimveč mladih v OO ZSMS bomo dosegli kvalitetne premike in sodelovanje v samoupravnih organih in uresničitev teženj po večjih delovnih uspehih na delovnih mestih.

Smu tik pred veliko prireditvijo, pred »Glasom mladih«. To prireditev pripravljamo letos že sedemnajstič zapored.

Na njej damo možnost mladim amaterskim vokalnim solistom, da se predstavijo občinstvu.

Za pripravo te prireditve smo sestavili pripravljalni odbor, ki skrbi, da dela potekajo po načrtanem planu.

Ob tej priložnosti lahko navedemo že nekaj podatkov. Avdicija za prireditev »Glas mladih« bo 14. novembra ob 16. uri, sama predstavitev mladih pa bo 6. decembra 1980 v Kulturnem domu na Duplici.

Ob koncu naj še omenim delovno akcijo za zbiranje papirja, ki smo jo organizirali že dvakrat zapored. Po prostorih DO smo razposlali obvestila, da bomo mladinci pobirali papir. Ob tem je potrebno povedati, da so vsi to akcijo vzeli zelo resno, saj so nam pripravili do datuma, ki smo ga posredovali, velike količine papirja. Akcijo bomo še ponovili, tako da bomo zbrali čimveč papirja in ga potem odpeljali v Papirnico Količevo.

Z delom bomo nadaljevali še v prihodnje in si priadevali, da bo naše delo temeljilo na čimbolj zdravih osnovah, saj bomo le tako lahko delali in dosegali uspehe, ki si jih vsi želimo.

Marta Orešnik

Dan mrtvih — spomin na življenje

V teh dneh se ob grobovih ustavljajo naši koraki: ob napol zaraščenih gomili v gozdu, kjer je pokopan partizan, ob na novo urejenem grobu na vaškem pokopališču, kjer je našel zadnji sen kdo od naših najdražjih, misli se ustavlja tudi pri vseh tistih, ki so še včeraj delali med nami, pred nedavnim pa jih je objela tišina smrti.

Koraki se ustavljajo, s tresočo roko prižigamo sveče, postavljamo v vaze krizanteme. Vsi se spoštljivo obračamo do tistih v grobovih, saj so mnogo pred nami prestopili mejo življenja, srečali so se s smrtjo, neprijazno starko. Nihče ne ljubi smrti, preveč nam je že iztrgala iz objema življenja naših najdražjih. Vsak se ob misli nanjo strese in si želi, da bi prišla ponj šele čez dolgo vrsto let. Poti in steze življenja se dolgo vijejo po poljanah veselja in trpljenja, toda vse se enkrat končajo, vedno mora človek prestopiti usodni rob v prepada nehanja.

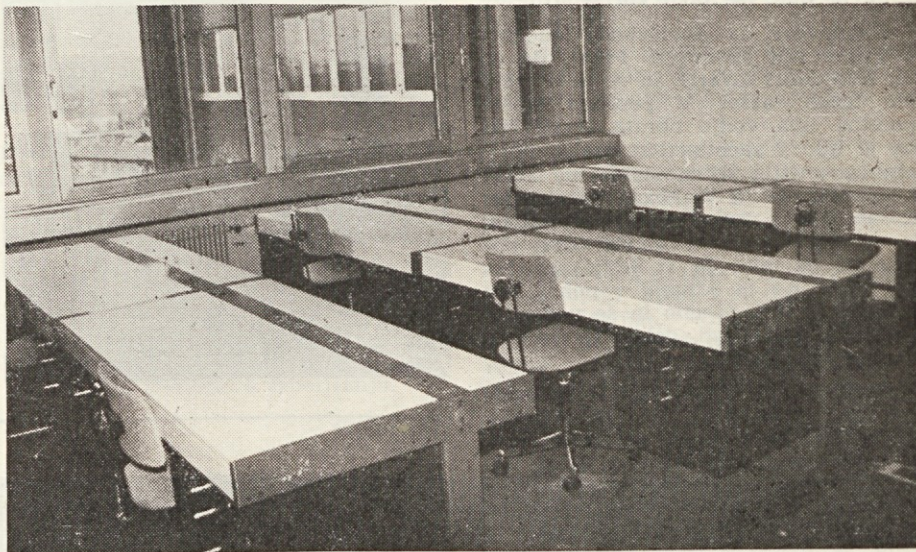
Pogovarjamo se v mislih z našimi najdražjimi in pri tem — sebični, kot smo pač lahko samo ljudje — mislimo

na sebe, na svojo smrt, na naš zadnji dan. Največkrat se pri tem obrnemo celo v smer, kjer vidimo sebe kot žrtev usode na koncu poti. Le malokrat, ali morda sploh nikoli, pa pri tem ne pomislimo, da je smrt samo zadnji del našega življenja, zaključek vsega. Drugi se nas ne bodo spominjali po smrti, ki jo imamo sebično v mislih, ampak po delih, ki smo jih naredili v vsem svojem življenju, po mozaiku dobrih in slabih dejanj, po ponujeni roki, po tišoherih stvarih, ki so lahko ostale za nami.

V življenju je čas, da kaj naredimo, spremenimo, pomagamo. Solze na grobu so samo izraz naše nemoči, da bi še kaj spremenili. Pomlad zamenja poletje, poletje se spremeni v jesen, bolj ali manj plodno, bolj ali manj uspešno, na koncu pa pride samo še račun za življenje. Toda ta račun se začne že spomladi, dodajalo mu je vrednost naše poletje, oplemenitila ga je naša jesen.

Morda šele ob takšnih mislih lučka na grobu ne gori zastoj...

C. S.

Ni si težko predstavljati starih pisarn. Nizka soba, majhna okna in zelo grobo oblikovana pisalna miza. Prostora na njej in ob njej ni bilo niti toliko, da je delavec vsaj za silo delal.

V letih po vojni je razvoj pisarniškega pohištva opravil ogromno pot. Pisarniški program se je oblikoval in sistematično opuščal vse tisto, kar je oviralo nemoteno pisarniško delo. V Stolu je bil to »S« program, sledil mu je precej popolnejši »E« program, zadnji dosežek pa je pisarniško pohištvo »Modul«. Pisalne mize so tako izdelane, da imajo poleg smotrno izdelanih omaric za kartoteko in pisarniški material, v nosilnem ogrodju pripravljene kanale za telefonske in električne priključke. Ti so prej na delovni plošči predstavljali nepotrebno oviro.

»Modul« pisalne mize je moč z različnimi ogelnimi segmenti postavljati v najrazličnejše celote, ki morajo biti kar najbolj približane dobremu poteku dela. Variant za take postavitve je brez števila in so odvisne od raznih zahtev.

Na sliki je prizor najenostavnejše ureditve z našimi novimi pisalnimi mizami v Javnih skladiščih v Ljubljani. Že taka ureditev daje vtis naj sodobnejše opremljenosti pisarniškega prostora, kjer ima vsak delavec dovolj prostora za delo in mir pred sodelavcem. K pisalnimi mizam se lepo podajo naši pisarniški vrtljaki, ki jim je možno spreminjati sedalno višino ter odmaknjenost in višino naslona.

Škoda, ker je v zadnjem času zaradi ukrepov pri nabavi pisarniškega pohištva močno padala prodaja. Stol si je kot zelo soliden proizvajalec pisarniške opreme pridobil zelo širok krog kupcev in poleg zelenih sestav postregel s pohištvom, ki je bilo izdelano v najrazličnejših barvah lesa in nosilnega ogrodja. Pisarniško pohištvo je dobavil v dogovorjenem času in opravil tudi montaže na terenu.

Veselje in volja

Lansko leto je moški pevski zbor Solidarnost iz Kamnika slavil svoj visoki jubilej — šestdesetletnico. V tem zboru pojejo tudi naši delavci. Med najzaslužnejšimi je prav gotovo Franc Sest, naš upokojenec iz Kamnika. Zaposlen je bil v kovinskem oddelku, kjer je opravljal kovaška dela. Z njim smo že pozimi nameravali napraviti pogovor, vendar je imel Franc huđe težave z ного in je moral takoj po novem letu oditi v bolnico na operacijo. Ker je bil v Stolu vesten delavec in je pri Solidarnosti še danes vnet pevec, smo ga počakali, da se je vrnil domov. S Francem sva se pogovorila neko popoldne v njegovem domu v Kamniku. Je odličen sogovornik, s tankim občutkom za medčloveške odnose, zelo rad pa je tudi pripovedoval o petju. Seveda o petju v Solidarnosti.

Franc je odšel v pokoj zaradi invalidnosti pred dobrima dvema letoma. Star je osemindeset let in živi z družino nad trgovino s pohištvom na Kranjski cesti. Zatrdil je, da je z življenjem, kljub težavam z ного, zadovoljen. Predvsem si želi, da bi v svetu ostal mir in da bi bilo vse tako kot sedaj.

Sodelavec iz kovinskega oddelka se Franc rad spominja. Pravi, da so bili zelo dobri tovariši in se je z njimi zelo težko razšel. V posebno lepem spominu ima vodjo obrata. Pravi, da mu je bilo v začetku kar malo neprijetno govoriti z njim, vendar je kmalu spoznal, da ta vsakogar, ki rad dela, spoštuje in ceni. Franc je prepričan, da so dobri delovni odnosi zelo pomembni in take je v Stolu ves čas tudi imel. Ko je odhajal v pokoj, mu še daleč ni bilo vseeno in še vedno bi v tovarni zelo rad delal, če bi mu zdravje dopuščalo.

Rekel mi je, da sta mu sedaj ostali še dve ljubezni. Z ženo se zelo dobro razume in ji skuša po svojih močeh vedno pomagati, njegova druga velika ljubezen pa je petje. Pravi, da je pri Solidarnosti že pel njegov oče. Od leta 1928. Ob začetku druge svetovne vojne je umrl in leta 1948 je Franc poizkušal s svojim glasom. Že prej je pel pri mladinskem pevskem zboru Solidarnost in od tam je imel najosnovnejšo pevsko znanje.

Priznati moram, da me je vendar malo presenetilo, ko sem ob neki priložnosti zagledal Franca na dupliškem odru. Trdo kovaško delo in občuteno petje gre vendar težko skupaj. Vendar sem se pošteno zmotil. Prav dobro se da oboje združiti, le oboje moraš imeti rad.

Ko je prišel Franc k Solidarnosti, je zbor vodil profesor Viktor Mihelčič. Takoj je spoznal, da je petje v tem zboru pravi užitek. Možje in fantje so si bili dobri prijatelji. Vsakdo je dal vse od sebe, da je zazvenela zbrana pesem. Zborovodja Mihelčič je znal med pevci ustvariti prav tisto, kar so vsi želeli. Z odličnim poslušom je ujel vsakogar, čigar petje se je le malo oddaljilo od petja drugih pevcev. Pev-

sko učenje je vedno opravljal na način, ko ni moglo priti do zamere. Franc je prepričan, da se hitreje z zborom ne bi mogel ujeti. Kmalu je tudi pričel brati note. Poje drugi bas.

Pravi, da se še dobro spominja prvih javnih nastopov. Dajala ga je trema. Imel je občutek, da vsi gledajo samo njega. Z nastopi pa je trema izginjala. Danes, pravi, je skoraj ne pozna. Neizmerno prijetno pa je videti ljudi, ki so zadovoljni z njihovim nastopom.

Skoraj tako kot ga je bolela noga, ga je skoraj celo zimo bolela misel, da v zboru nekaj časa ne bo mogel peti. Štiri mesece se ni mogel sestati s tovariši in pritegniti skupni pesmi. Ko je ležal v bolnici, so ga prišli pevci obiskat. Bil je srečen, ker je videl, da se niti prijateljstva niso pretrgale, temveč so postale še močnejše.

Ko je Franc po operaciji noge za silo okrevail in je bil še doma, je bil nemir še večji. Solidarnost je kot vedno imela vaje vsak teden dvakrat po dve uri, sam pa je moral ostajati doma. Čudna moč je to. Za vaje in nastope ni nikoli dobil plačila, vendar je bilo izpuščati vaje še težje. Njegova žena, ki je bila prisotna ob najinem pogovoru, se je le na skrivaj namuznila, češ, naj ima mož petje rad, to najinemu zakonu ne bo škodilo. Franc pa je ob takih večerih preizkušal, koliko moči ima še v nogi in koliko zanesljivo bi že bila hoja z berglami. Slednjič ni več zdržal. Zopet je odšel na vajo. Sedanji vodja zbora Milan Terček in vsi pevci so ga bili veseli.

Ob zaključku pogovora sem sogovornika še vprašal, koliko časa name-rava še peti. Rekel je, da do konca. Dokler mu bodo dopuščale moči.

Franc Sest je še nekaj pripomnil ob odhodu. Zelo rad bere naše Glasilo, saj mu veliko pomeni. Prebere prav vse. Od gospodarskih in družbenih sestavkov do smešnic in športa. Pogreša tovarno in mu je tako naš časopis skoraj edina vez s Stolum. Ob branju marsikaj izve in tako spremlja tovarno, njeno delo in uspehe. Zeli, da bi ga tudi v bodoče redno spremljal.

Franc, hvala za pogovor, želimo ti zdravje in nasvidenje v dupliški in drugih dvoranah!

Ciril Sivec

»Halo, nekaj zanimivega bi rad napisal za časopis. Ali lahko?«

»Seveda! Saj smo o tem že govorili. Kar dajte!«

Štirinajst dni kasneje:

»Ali ste napisali?«

»Nisem. Ne bom.«

Tudi ogrodja iz penastih mas za fotelje so našla deponijo v novi tapetniški delavnici. Pohištvena industrija ima poleg drugih problemov tudi tega, da so njeni izdelki veliki in so za skladiščenje končnih izdelkov potrebni zelo veliki prostori. Najboljši način je sprotno odpremljanje pohištva iz skladišč. Toda ob tem je posebno v zadnjem času veliko problemov.

Naši dopisniki, kje ste?

PREŠERNOVA »REDNA
KNJIŽNA ZBIRKA«

Uredniški odbor Glasila je na svoji 15. redni seji 8. 10. zopet obravnaval problem dopisovanja v Stolovo glasilo in ugotovil, da je sodelovanje naših delavcev zares veliko preskromno. Obravnaval je predvsem dva problema, in sicer: Novi dopisniki, za katere dajemo spodbude od pomladi dalje, se ne javljajo in del dopisnikov, ki jih določi uredniški odbor ob začetku vsakega meseca za načrtovan sestavek, ne vzame naloge toliko resno, da bi jo opravil.

Uredniški odbor je v letošnji aprilski številki Glasila prvič objavil spodbudo za nove sodelavce, ki bi jo morali tudi v Stolu pričeti izvajati v okviru sindikalne akcije »Tisoč delavcev — sodelavcev«. Bili smo prepričani, da pot do naših novih poročevalcev ne bo težka, posebno zato, ker smo velika delovna organizacija.

V mislih smo imeli starejše in mlade delavce v delavnicah in za pisalno mizo, ki poleg rednega dela tudi razmišljajo o stvareh, ki jih v vsakem delovnem okolju ne manjka. Bili smo prepričani, da je teh ljudi skoraj toliko kot zaposlenih in se bodo vsaj kratki sestavki iz neposrednega dela, ki zajema probleme izdelave, materialov, zaščite pri delu, inovatorstva, delovne storilnosti, velikosti serij, komentarjev na stare in nove oblike izdelkov in predlogov pocenitve proizvodnje, kmalu pojavili. Ogromno je še drugih področij. Medsebojni odnosi, obravnava marljivih in manj delovnih Stolovcev, široko odprto vprašanje najrazličnejšega režijskega dela, kadrovska vprašanja, vprašanja odhajanja starejših strokovnjakov v pokoj in nadomestitev z novimi, problemi ob prehitri prekinitvi dela mladih delavcev pri mas, vprašanje pridobitve dodatnega znanja in tako dalje.

Področij, o katerih bi lahko pisali, je še veliko: delo v raznih organizacijah, številnih samoupravnih organih in širših interesnih družbenih skupnostih ter na kulturnem in športnem področju.

Našteli smo le nekaj vprašanj, o katerih bi lahko spregovorili, vseh tem ne nameravamo naštevati, ker jih ne moremo. Skoraj vsak delavec bi lahko o čem spregovoril, pa čeprav le z nekaj vrsticami.

Spodbude za nove sodelavce v našem Glasilu smo objavili tudi v naslednjih številkah. Prav tako pa tudi čakali, da bo vsaj nekaj deset tistih delavcev, ki niso doslej še ničesar napisali za naš časopis, vzelo pero v roke.

Leto se je povesilo v jesen. Na uredništvo Glasila skoraj vsak dan prihajajo časopisi drugih slovenskih delovnih organizacij, ki so prav tedaj pričele s spodbujanjem za nove dopisnike. Domala vsi že nekaj mesecev objavljajo sestavke ljudi, ki do letos še niso uzrli svojega imena na straneh tovarniškega časopisa. Vendar so se za pisanje odločili. Ti sestavki so njihova glasila že napravili polnejša in zanimivejša.

Kaj bo delavec iz nekega tozda raje prebral kot vest svojega vrstnika v drugem tozdu in kaj bo planerja v pripra-

vi dela bolj zanimalo, kot to, kako teče načrtovana serija izdelkov v proizvodnji, katera bo izdelana na nov način in proizvodni delavci izdelavne postopke še osvajajo.

Kolesa časa se vrtijo zelo hitro. Še dva meseca in novo leto bo tu. Tedaj bo zaključen prvi del akcije za pridobivanje novih sodelavcev. Ne odlašajmo, da je za to še vedno čas in ne tolašimo se z mislijo, da bodo še drugi kaj napravili, sami pa bomo prišli tako skozi kot doslej. Prenašanje nalog na drugega je le navidezna rešitev, ki ni še nikoli obrodila sadu.

Ob tej priložnosti se še enkrat pomudimo tudi pri tistih Stolovcih, ki pravočasno prejmejo nalogo uredniškega odbora za aktualen prispevek in bi ga le z nekaj dobre volje lahko pravočasno spravili na dan. Delavca zanima informacija tedaj, ko je potrebna. Zaradi premale odgovornosti posameznika ta odpade za mesec, za dva ali nasploh. Ob pregledu letošnjih števil in števil iz prejšnjih let smo ugotovili, da se posamezni avtorji niso nikoli pojavljali na straneh našega Glasila zaporedno iz meseca v mesec, temveč so imeli vsaj enomesečne presledke, običajno pa precej večje. Torej niso bili s tem delom tako obremenjeni, da ga ne bi mogli opraviti.

Upamo, da bo v bodoče bolje. Da bomo vsaj ob zaključku leta dobili nove dopisnike in lahko še letos prebrali njihove sestavke v Glasilu. Upamo, da bodo tudi naši stari sodelavci le raje prišli za pero in opisali stvari, ki jih dobro poznajo: Na način, ki je brez ovinkarjenja, temveč tako povedano, kot je v resnici. Tedaj bo imel bralec večjo korist od prejete informacije. Tedaj bo lahko ocenil dejansko stanje in s svojimi močmi pomagal k izboljšanju.

Ciril Sivec

V prejšnji številki Glasila smo predstavili letošnjo »Prešernovo ljudsko knjigo«, ki je že v glavnem izšla in je na voljo tudi našim delavcem, obenem pa smo obljubili, da bomo v oktobrski številki napisali o »Redni knjižni zbirki«.

»Redna knjižna zbirka« letos vsebuje Prešernov koledar za leto 1981 z vsakomur dobrodošlim mesečnim koledarskim delom. V tej knjigi velikega formata so zanimivi politični in zgodovinski dogodki in drugi članki. Poleg tega vsebuje še veliko zanimivih krajsih sestavkov in informacij. V koledarju so barvne reprodukcije slik slikarke Ivane Kobilce.

Druga knjiga nosi naslov Slovenske otroške pesmi. V njej so zbrane tiste otroške ljudske umetne pesmi, ki jih otrok najprej sliši iz materinih ust. Zbral jih je Janez Menart.

Delovni dan sestre Marije je Ingoličeva pripoved, postavljena med probleme sodobnega mestnega življenja.

Velika zmeda je knjiga o razpadu kraljevine Jugoslavije in je delo srbskega avtorja Stevana Jakovljevića.

Dobrodošli nasveti za vsakogar so zbrani v knjigi dr. Mihe Likarja Zdravje v družini.

Kdor želi prejeti še knjigo iz svetovne književnosti, se lahko odloči za Grünovo zgodbo Blodni ogenj in plamen.

Broširana zbirka brez knjige iz tuje književnosti stane 190 din, z dodatno knjigo pa 280 din. V platno vezana osnovna zbirka stane 240 din, z dodatno knjigo pa 360 din.

Prešernova družba v Ljubljani je na Borsetovi 27, 61000 Ljubljana, vse Prešernove knjige, »Ljudsko knjigo« in »Redno knjižno zbirko« lahko tudi naročite v tovarni, pri Marinki Petek v blagajni, v kleti upravne zgradbe.

Marinka Petek

Nova kuhinja s samopostrežnico in jedilnico se od našega zadnjega zapisa ni dosti spremenila. V oktobru je teklo oblaganje sten s keramičnimi ploščicami in opremljanje s kleparskimi deli.

Ojstrica, ti moj raj

Po nekajletnem premoru smo se Stolovi planinci zopet podali v Kamniške Alpe. Tokrat smo se zmenili, da se podamo po dolini Bele na Korošico in na Ojstrico. Povratek pa čez Konja v Kamniško Bistrico.

Nekoliko smo se držali stabilizacijskih ukrepov in smo šli od doma do Belskega mostu z avtobusom. Vendar so očitno nekateri stabilizacijo vzeli po svoje, od vseh prijavljenih nas je bila slaba polovica. Razmišljam sam pri sebi: Mogoče niso šli zato, ker smo šli samo do Bistrice, ne pa na Kanin. Za Kanin bi imeli svoj avtobus, v Bistrico smo se pa »drenjali«. Pa še devet novih dinarjev je stalo. Kljub vsemu pa je ostala tista stara dobra polovica.

Po dolini Bele smo krenili proti Presedlaju. Fantje in dekleta so bili sicer v skrbeh zaradi vremena, ampak če smo »naročili vreme tako, kot je treba, potem to mora biti«. Tako smo zagotavljali vsem, ki niso verjeli. Najprej smo hodili po skoraj ravnini poti. Po kakšni uri pa se je ta ravnina postavila presneto pokonci. Ta pot, ki vodi pod čudovitimi stenami Rzenika, Zeleniških špic in drugih vrhov, ni tako navadna pot.

Po tej poti se je pred Nemci umikal del druge grupe odredov. Hajkali so jih iz kranjske in kamniške strani, vse do pod Presedlaja, od koder so se potem umaknili čez Silje in Lučko Bello na Štajersko. Vodil pa jih je domačin Mirko Štirn.

Malo pod Presedlajem smo naredili daljši počitek in krepko malico, da smo potem pot nadaljevali naprej z večjim elanom. Nad Presedlajem, kjer je pihal rahel vetrič, so me zopet začeli spraševati in gnjaviti o vremenu, češ, kakšnega sem naročil.

Ko smo prišli do Studenca in malo čez na Vršiče, se je prvič resno posvetilo. Čeprav sem bil zadnji, sem verjetno prvi opazil, da sem imel prav, ko sem trdil, da bo lepo vreme. Na ravninci nad Studencem smo naredili lep počitek. Nekateri je sonce tako prevzelo, da so se dodobra slekli in sezuli ter pomolili svoje, že nekoliko preznojene noge, močno nad glavo. Svoje namreč.

Po čudovitih Vršičih, kjer se pot zlagoma vzpenja in spušča, smo hodili sila počasi. Časa smo imeli dovolj. Pa še sonce nas je grela. Prvič smo pred seboj gledali, kako čudovito se vse blešči v soncu. Žal pa nas je zopet zagnila megla, ki jo je preganjal veter po grebenih in vrheh, s Štajerske na Gorenjsko in obratno. Le za trenutek se je pokazalo Vodotočno jezero pod nami in že nam ga je vzela bela tema. Le kdor točno ve, kje leži ta biser planin nad Podvolovjekom, ga je za trenutek opazil, ostali pa so bili prikrajšani za ta trenutek lepote.

Še na poti pod Dedcem nas je prijetno grela sonce in gore so se kopale v sončnih žarkih. Nekateri res niso mogli naprej, saj je bil za njih to povsem nov, skoraj pravljичni svet. Bila je velika ravna kotlina, z vseh strani obdana z gorami. Višjimi in nižjimi. To je Korošica.

Na severu je strma in v nebo prekipjavajoča Ojstrica s sosedomi Babami in ogromno Planjavo, na jugu pa Dedec s svojo strmo steno.

Že pred vojno je bila severna stena Dedca cilj mnogih alpinistov, vendar je šele po vojni spustila prvo navezo prek svojega navpičnega stebra.

Žal nas je Kocbekov dom na Korošici pričakal v megli. Pa ne za dolgo. Nismo se še dobro okrepčali in že je posijalo sonce.

Ne, ne bi zapravljali časa v koči. Podali smo se preko melišč na zahodu po strmih travah in pašnikih na vrh Dedca. Tu so naši fantje in dekleta videli skoraj celotni venec vrhov in sten Kamniških Alp. Zopet nekaj novega, zopet paša za oči.

Mnogo vprašan je bilo v zvezi s temi gorami in mnogo odgovorov. Kot na dlanj se z Dedca vidi pot na Ojstrico. Kar debelo uro smo uživali in lenarili na vrhu. Vračali pa se nismo po isti poti, ampak po brezpotju med rušjem in škrapljami nazaj na Korošico.

Po okrepčilnem čaju se nas je večina zbrala zadaj za domom, kamor je sonce še upiralo svoje popoldanske žarke. Kmalu so se zaslišali nežni glasovi kitare, zazvenela je pesem. Peli smo vse od narodnih do modernih. Tudi na tisto nežno; Ojstrica, ti moje kraljestvo, oj planina... nismo pozabili.

Ugasnilo je sonce. Ni pa ugasnila dobra volja in pesem. Vse do pozne večerne ure sta se po koči ob čaši piva razlegala smeh in pesem.

Komaj je vrh zažarel v jutranjem soncu, je naša kolona že krenila izpred doma. Z zloznim korakom smo se še v senci vzpenjali po strminah južnega pobočja gore. Nismo še hodili pol ure, ko so nas začeli božati prvi sončni žarki. Na ravnici, približno na polovici pota, smo naredili krajši počitek. Malo smo pokramljali, se razgledali po okoliških vrhovih in zabavljali čez tiste, ki

so ostali doma v sivi megli z mislijo, kako nas moči dež. Nas pa je sonce tako prijetno grela, da smo hodili v samih srajcah. Le višje na grebenu, kjer se tepeta sever in jug, kjer veter podi meglo s Štajerske na Gorenjsko, kjer je nihče ne mara, smo oblekli puloverje.

Tod vodi pot po grebenu, ki je precej strm, zato smo nekatere tudi navezali, saj previdnosti ni nikoli odveč. Kakšnih petnajst minut smo se vzpenjali po grebenu in ni še bila ura osem, ko smo si podajali roke, si čestitali za osvojeni vrh. Le tisti, ki je to že doživel, ve, kako nepopisno je človekovo veselje, ko pride prvič čez 2000 metrov. Pa še na Ojstrico povrh, eno od lepotic naših gora.

Dolgo časa smo ostali na vrhu. Strmeli smo v bližnje in daljne vrhove naših gora. Pogled je segel vse do Avstrijskih visokih Tur, ki so moleli svoje konicaste vrhove iz megle. Pod nami pa eno samo morje težke sivine. Da, nad oblaki smo. Veseli in sproščeni.

Žal se je veter prikradel tudi na vrh in nas kmalu pregnal proti dolini. Hodili smo počasi, saj je sestop po grebenu nevarnejši od vzpona. Tudi to oviro smo premagali in po uri hoje smo se že zopet sončili pred domom na Korošici.

Da se ne bi vračali po isti poti, kot smo prišli, smo spremenili načrt in se spustili v dolino po nemarkirani lovski poti čez Šrajpeske v Belo. Tistim, ki smo to pot že tolikokrat prehodili, je tak mali podvig oproščen. Pot vodi pod čudovitimi strmimi stenami, ne po dolgem melišču, preko dveh strmih odstavkov.

Žal smo sestopali v gosti megli, tako da so bili naši planinci prikrajšani za razgled na eno od naših najbolj divjih dolin.

Pri drugem strmem odstavku smo napelj fiksno vrv in se zopet spustili na pot, po kateri smo prispeli v dolino. Pri slapu Orglice smo imeli še zadnji daljši počitek. Ob treh popoldne pa smo v Bistrici še spili vsak svoje pivo.

Franc Bauman

Naš prvi skupni izlet

Osnovna organizacija sindikata TOZD — SLOGA in TOZD — Restavracija je organizirala skupen izlet na relaciji VRŠIČ—TRENTA—KOBARID dne 27. 9. 1980.

Malo pred sedmo uro smo se odpeljali iz Duplice, spotoma pa smo se še ustavili v Mostah, Komendi in na Brniku, kjer so nas sodelavci že malo nestrpno čakali zaradi majhne zamude.

Malce zaskrbljeni, kakšno bo vreme, smo krenili proti Kranjski gori, kjer smo imeli kratek postanek za zajtrk. Prijazna in dobro razpoložena dekleta iz restavracije so nam postregle s sendviči in kavo. Tako smo se dobro podrpli in nadaljevali pot proti Vršiču.

Pri ruski kapelici nas je pozdravila megla, zato se nismo dolgo zadrževali. Ogledali smo si le kapelico, se v mislih preselili v leta prve svetovne vojne in se poklonili spomenu ruskih ujetnikov, ki jih je na tem mestu zasul plaz.

Srečni, da živimo v miru, smo krenili proti Trenti. Spotoma smo si ogledali Kugyjev spomenik, ki je bil že ves obsijan v soncu, ki nas je potem spremljalo ves dan.

Kratka pešpot do izvira Soče nam je dobro delo. Pri ogledu izvira nam je bilo že prijetno toplo.

Pošteno smo se odžejali in si v dolini Trente poiskali primeren prostor za kosilo v naravi.

Malce utrujeni smo posedli po travi in hloh, poleg pa je žuborela Soča. Obdani z vseh strani s čudovitimi gorami, smo se spomnili na našega pesnika Simona Gregorčiča in na njegovo lepo pesem »Nazaj v planinski raj«.

Utrujenost je kaj kmalu minila, ko je iz kotla zadišalo po okusnem golažu. In zopet so bile kuharice deležne največje pohvale. Kosilo v naravi nam je dobro teknilo, saj je bilo enkratno. Naši dobri volji pa je pripomogel tudi harmonikaš, saj smo ob njegovih vižah plesali kar po travi.

Čas je kar prehitro minil, ker je bil že vnaprej določen vsak postanek.

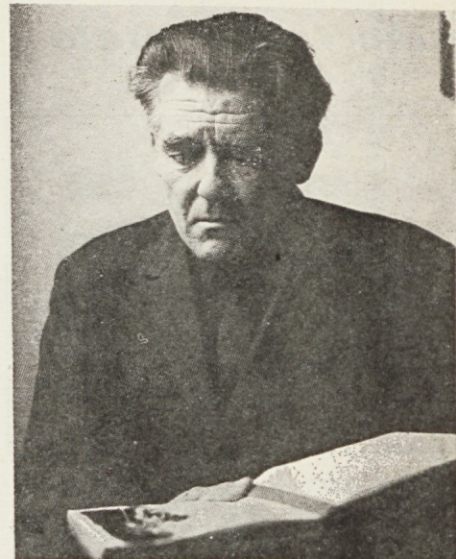
Okoli 16. ure smo nadaljevali pot proti Kobaridu. Na glavnem trgu smo si ogledali spomenik Simonu Gregorčiču, nato pa nadaljevali pot na Gorenjsko, proti Cerkljam, kjer nas je že čakala večerja.

Med potjo smo veselo prepevali, saj smo bili vsi dobre volje. Nihče se ni počutil tujca, saj smo imeli občutek, da nas je ta izlet zblížal, spoznali smo se med seboj kot sodelavci ene delovne organizacije, ki nas vežejo isti interesi in želje.

Po večerji pa smo še veselo zaplesali in sklenili, da bomo tudi prihodnje leto priredili skupen izlet.

Cvetka Okorn

V SPOMIN PAVLU KEMPERLU

Ko sem prišel v našo tovarno za vajenca, sem ga spoznal. Sušilničar je bil. Majhne postave ter temnega, a prijaznega pogleda. Ko pa sem z njim spregovoril besedo o gorah, je v njegovih očeh posijalo sonce, še več: življenje!

Veliko sva se pogovarjala. Zelo rad je govoril o gorah, o sebi pa le skromne besede. Vedno je poudarjal: »Midva z Binetom Benkovičem,« ali »mi z Dragom Biškom, Binetom Benkovičem in Lojzeto Čebularjem...«

Res, bili ste prva udarna trojka pristopnikov v naših Kamniških Alpah. Bil si prvi mož naveze. Leta 1932 si bil prvi, ko si kar v nogavicah plezal »Steno«. Samo da je šlo navzgor. Mnogokrat si bil prvi v Brani. Prvi si preplezal zahodno steno Planjave. Hotel si ustanoviti podružnico TK Skale v Kamniku. Leta 1937 si z Benkovičem in Prezljem prvi preplezal SZ steno Rzenika. Preplezal si prvenstveno smer v steni Rzenika z Binetom. Še danes je ena najtežjih, in malo plezana. Že pred vojno si uporabljale lesene zagodje v severni steni Planjave. Tujci so jih šele desetletje pozneje.

Prvi v Kamniškem kotu si začel zimsko alpinistiko s svojimi prijatelji. Preplezal Jugovo poč v Planjavi, Vzhodno v Brani, prvenstveno pozimi v Turški gori. To ti ni bilo dovolj. Šel si dalje. Čutil si pomen pisane besede.

Vedel si, da ni dovolj samo plezati. Mnogo člankov si napisal v Planinski vestnik. Bil si reden gost radijske oddaje »Odmevi z gora«. Bil si prvi, ki je uredil kamniški planinski arhiv. Bil si moj prvi načelnik GRS. Mnogo sem se naučil pri tebi. Tudi ostra beseda je padla. Imel si prav.

Bil pa si prvi, ki svojih uspehov nisi obešal na veliki zvon. Učil si nas humanosti in nesebičnosti. Takšne kot si bil sam navajen.

»Bojevnik sem, če padem ali zmagam!« si rekel, Pavle. Čeprav si padel, zmagal si!

Pavle, hvaležni smo ti za tvoje izročilo. Ostal nam boš v večnem spominu!

Franc Bauman

VABILO K SODELOVANJU!

Prepričani smo, da je med nami dosti takih, ki čutijo veselje in potrebo po sodelovanju v raznih oblikah kulturnega delovanja. Zato sklicujemo za ponedeljek 24. novembra ob 19. uri v Kulturnem domu na Duplici sestanek za vse, ki so pripravljene del prostega časa posvetiti temu koristnemu namenu. Prosimo vas, da se razgovora udeležite, ter pomagate pri oblikovanju in pripravljanju kulturnega razvedrila za vse nas.

Delavsko prosvetno društvo
»Svoboda« Duplica
Bakovnik

JOŽETOV VZOR BO OSTAL MED NAMI!

Kdo od naših delavcev, ki smo že več desetletij v Stolu, ni poznal Jožeta Svetlina-Vovka. Njegova zaposlitev v takratni Remčevi tovarni sega še v leto 1936, ko je delal na žagi in v krivilnici.

Med vojno je sodeloval v narodnoosvobodilnem gibanju kot aktivist in tako klub šibkemu zdravju prispeval velik delež k osvoboditvi.

Po letu 1945 se je ponovno zaposlil v Stolu in delal v strojni mizarni vse do upokojitve. Aktivno je bil vključen tudi v razne samoupravne organe.

Poznali smo ga kot discipliniranega, izredno marljivega in vestnega delavca. Bil nam je vedno za vzgled. Prejel je številna priznanja in odlikovanja.

Ko je Jože Svetlin odšel v zaslužni pokoj, ga je še vedno zanimalo, kako delamo in gospodarimo in se je naših uspehov prav tako veselil, kot aktivni delavci.

Zelo je bil zadovoljen in srečen, če se je lahko udeležil srečanja upokojen-

cev. To je bilo žal zanj lansko leto zadnjič. Letošnje srečanje mu je preprečila zahrbtna bolezen, kateri je moral po še tako močni volji do življenja, po petih mesecih kloniti.

Jože ni bil priljubljen samo med člani kolektiva, ampak tudi med ostalimi občani, kar so potrdili s tako veliko udeležbo na njegovi zadnji poti.

Slava mu!

Janko Leskošek

ZAHVALA

Ob boleči izgubi drage žene in mame

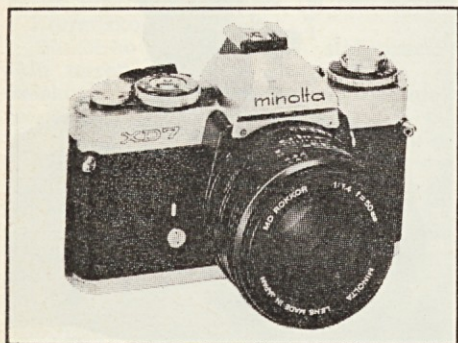
IVANKE URŠIČ

se iskreno zahvaljujemo vsem našim delavcem, ki so ob njeni smrti darovali cvetje, jo spremljali na zadnji poti in ob težkih trenutkih sočustvovali z nami.

Mož Filip in hčerki
Bibi in Vanja

ABC FOTOGRAFIJE

piše franc stele

Minolta XD7 je eden zadnjih dosežkov fotografske industrije. Spada med dražje, a tudi kvalitetnejše enooke zrcalno refleksne kamere malega formata.

c) Kamere srednjega formata snemajo film širine 6 cm, pri tem lahko pri različnih kamerah dobimo posnetke formatov 4,5 x 6 cm; 6 x 6 cm ali 6 x 9 cm. Zelo primerne so za fotografiranje pokrajine, arhitekture, portretov, za industrijsko in modno fotografijo in sploh povsod, kjer želimo imeti na posnetkih veliko detajlov. Zaradi večjega formata negativa tudi zrnatost filma ne pride toliko do izraza kot pri »leica« formatu.

Poznamo dva osnovna tipa:

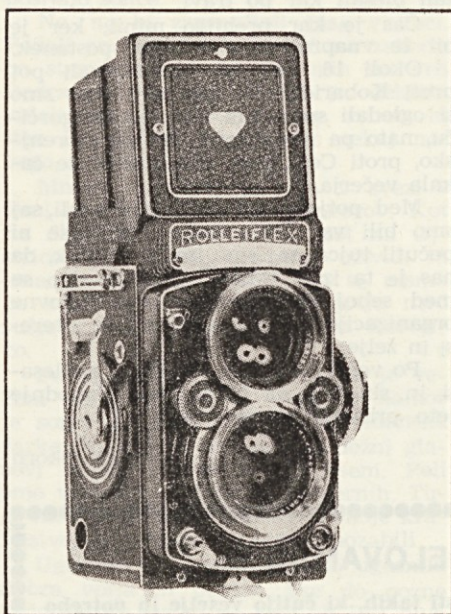
— Dvooka zrcalnorefleksna kamera ima dva objektivna, ki sta nameščena drug nad drugim. Zgornji služi za iskanje, spodnji pa med ekspozicijo projicira sliko objekta na film. Med seboj sta mehansko povezana. Le redkim lahko menjamo objektivne. Tovrstni aparati so nekoliko nerodnejši za ravnanje, kljub temu pa so zelo priljubljeni, posebno v profesionalni fotografiji (rolleiflex, mamiya c 330, yashica 124 G, seagull, lubitel...).

— Enooka zrcalnorefleksna kamera je dvooko precej izpodrinila. Je precej priročnejša in nudi možnost izmenjave optike, kaset za filme, iskal in drugega pribora. Princip delovanja je enak kot pri tovrstni kameri »leica« formata (hasselblad, bronica, kijeve 80, mamiya 645, pentacon six, pentax, rollei...).

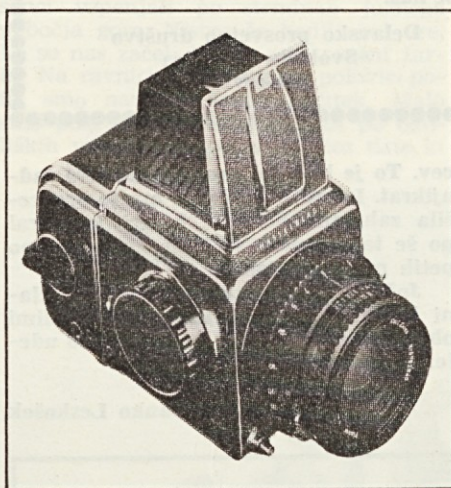
d) Kamere velikega formata se največ uporabljajo v ateljejske in industrijske namene. Različni tipi dajejo posnetke na plan filmu v velikosti 9 x 12 cm, 13 x 18 cm, 18 x 24 cm itd. Zaradi tega so primerni za velike povečave. Zelo primerne so za snemanje arhitekture,

pohištva, za prospekte itd. Kamere so težke, zahtevajo stativ in veliko časa za vsak posnetek (linhof, graflex, sininar, planbel...).

(nadaljevanje prihodnjič)

Rolleiflex je dvooka zrcalno refleksna kamera srednjega formata.

Hasselblad je enooka zrcalno refleksna kamera srednjega formata. Na film dela posnetke 6 x 6 cm. Med fotografi slovi kot zelo solidna znamka, švedske izdelave.

S TEČAJA V POREČU

Center republiškega sveta Zveze sindikatov Slovenije je preko občinskih samoupravnih interesnih telesnokulturnih skupnosti organiziral v Poreču 10-dnevni tečaj za organizatorje športne rekreacije v OZD in KS.

26. septembra se je v hotelu Istra v Zeleni laguni zbrala pisana družina 90 moških in 30 žensk, mladih in manj mladih iz cele Slovenije, med njimi smo bili tudi trije iz kamniške občine. Prišla je gospodinja iz Maribora, delavec iz Škofje Loke, oficir JLA iz Brežic, medicinska sestra in zdravnik iz Sežane — 120 ljudi, različnih poklicev z različnimi fizičnimi sposobnostmi, skoraj vsi pa z enim ciljem: spoznati pomen in cilje športa in rekreacije v vsakdanjem življenju in delu ter pozneje pridobljeno znanje širiti med sodelavci v OZD in v KS.

Bili pa so tudi posamezniki, ki so vso stvar vzeli preveč dopustniško in so bili izključeni iz tečaja in niso mogli opraviti zaključnih izpitov, ki so tudi pogoj za vpis na VŠTK (visoka šola za telesno kulturo).

Vsa predavanja in aktivne dejavnosti so nam posredovali profesorji iz VŠTK iz Ljubljane. Učni načrt je bil zelo pester, zanimiv in tudi naporen. Če bi si ogledali samo urnik enega našega delovnega dne, bi si že lahko ustvarili približno sliko našega dela. Zjutraj od 8. ure do 9.30 smo imeli predavanje iz športne medicine. Od 9.45 do 12.30 pa preverjanje telesnih zmogljivosti: koleksarjenje, tek na 50 m, skok v daljino z mesta in nazadnje še Cooperjev test, to je tek na 2400 m, vmes pa vaje za gibljivost in eksplozivnost. S tem je bil dopoldanski program končan. Z delom smo začeli zopet ob 14.30 s plavanjem, čolnarjenjem, jadranjem in smučanjem na vodi ter končali ob 19. uri s predavanjem in ogledom kratkega filma o rekreaciji invalidov.

Tak urnik, samo z drugimi aktivnostmi, se je ponavljal vse do četrтка, 2. oktobra, ko smo imeli orientacijski pohod s piknikom, raznimi športnimi tekmovanji in kulturno zabavni program, podobno našim »Stolovim srečanjem«.

S tem dnem smo zaključili z obveznim programom. Pričela so se ekipna tekmovanja med skupinami in že je bila tu sobota, 4. oktobra, dan, rezerviran za izpite. Po uspešno opravljenih izpitih iz:

— teorije in metodike športne rekreacije,

— organizacije telesne kulture,

— športne medicine,

smo se s krepkim stiskom rok poslovili od prizadevnih predavateljev in se vrnili na svoje delovno mesto, pripravljene pridobljeno znanje posredovati svojemu okolju.

Pavel Škrlep

Izdaja v 2100 izvodih Industrija pohištva STOL Kamnik. Glasilo urejajo — glavni urednik Ciril SIVEC, odgovorni urednik Alojz ŠVIGELJ in člani uredniškega odbora: Boris DEMŠAR, Franc SIKOŠEK, Ivanka ŠINKOVEC, Franc BAUMAN, Andrej PERČIČ, Vinko JAGODIČ, Danica KOČAR in Sonja ZORN. Lektor: Ivan SIVEC. List izhaja vsak mesec in ga prejemaajo delavci STOLA brezplačno. Tisnila TISKARNA LJUBLJANA v Ljubljani. Oproščeno prometnega davka po pristojnem sklepu 421-1/72.